

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ

София, ул. „Врабча“ № 2.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ

За България 3 лв. За странство 4 лв. Всичко въ прѣдплата.

Стоянъ Ватралски.

Поетъ прѣдтеча.

Азъ запѣвамъ нови теми,
Другъ които ще допѣ
Въ моя народъ — ако той е
Прѣдначенъ да живѣе.

Азъ пѣвецъ съмъ неуслишанъ
Срѣдъ моето мудро племе;
Моя мирогледъ възвишенъ
То не ще да възприеме.

Азъ прѣдтеча съмъ пишуци,
И възможно да прѣмина
Гласъ нехаенъ, въпиюци,
Въ безидейната пустиня.

Но ще дойдатъ дни блажени:
Тозъ народъ да се гордѣ
Съ моя идеалъ свешени, —
Ако иска да живѣе.

Виждамъ туй щастливо врѣме:
Кога цѣлъ роякъ поети
Ще прогласятъ въ мойто племе
Тѣзъ божествени завѣти.

Истината, добротата,
Тѣй божествени и мили,
Истината съ красотата,
Азъ възпѣхъ по скромни сили.

Безъ кои умѣтъ човѣшки,
Тая сила всепобѣдна,
Се измѣта и слѣпешки
Става адска мощъ, зловредна.

Безъ кои човѣщината
Се изражда и блуждае;
Личността, чрѣзъ себичната,
На народа гробъ копае.

* * *

Истината азъ почитамъ
Че тя лжъ и свѣтлина е
И катъ пѣзля плахъ не питамъ
Другъ дали ще я признае.

Истината съ лжъ плѣни ме
И азъ съ радостъ ѝ слугувамъ,—
И въ нейното свѣтло име
Пиша, пѣя и ратувамъ.

Тѣй морякътъ съ око слѣди
Вѣрната звѣзда полярна,
Безъ да спре да се убѣди
Дали тя е популярна.

Истината не умира,
Не отпада, не старѣе;
Народъ който я прѣзира
Губи почва да вирѣе.

Истината не се губи,
Но безъ нея битѣтъ тлѣе;
Човѣкъ трѣбва да я люби, —
Ако иска да живѣе.

* * *

Туй е вѣрването мое:
Правдата ще наддѣлѣе
Въ моя народъ — ако той е
Приспособенъ да живѣе.

До-ще туй щастливо врѣме:
Кога цѣли хоръ поети
Ще разгласятъ въ мойто племе
Тѣзъ божествени завѣти.

Ив. Ганчевъ.

Отношенията на христианина къмъ театра.

Око̀то не се насища съ гледане и
ухото се не наслушва съ слушане.

Соломонъ.

Било е време когато човѣцитѣ сж мислили, че за да живѣятъ единъ примѣренъ и благочестивъ животъ трѣбва да се откажатъ отъ свѣта, да отидатъ далечъ нѣкъдѣ въ пустинята и тамъ да прѣкаратъ аскетически. Тогава тия хора едва ли сж мислили за ближнитѣ си. Тѣ сж гледали само себе си да упазятъ и избавятъ, а свѣтътъ нека си остане въ лошото и незавидно морално състояние. Днесъ вече по този прѣдметъ двѣ мнѣния не може да има. Мѣстото на христианина е въ свѣта, гдѣто той трѣбва да прояви своята дѣятелност и да покаже, че христианството е приложимо на всѣко време и мѣсто.

Но въ свѣта има поквара и изкушения, има вино и ракия, има тютюнъ и картоигране, има танцъ и театръ — нѣща които сж явно противни на духа и буквата на христианството. Трѣбва ли тогава христианинътъ да напусне свѣта и да отиде въ гората, гдѣто нѣма тия нѣща? Разбира се не. Той може и трѣбва да живѣе въ свѣта, обаче неговото становище трѣбва да бѣде строго опрѣдѣлено спрямо тѣхъ. Въ тая статия ние на кратко ще се постарамъ да припомнимъ какво трѣбва да бѣде отношението на христианина спрямо едно отъ горѣизброенитѣ нѣща — именно театра.

Театра се е считалъ и счита, казватъ неговитѣ защитници, за школа — школа разумна, чужда на тѣсногрудния забравенъ моралъ. Театръ — това е свѣтлиятъ лжчъ, източникъ на топлотата, въ който трѣбва да се грѣятъ, топятъ, нравствено истинялитѣ и измжчени хора.

Въпрѣки всички негови претенции, обаче, наредъ съ христианството което винаги се е обявявало противъ неговото съществуване, ние имаме още и много знаменити личности отъ древнитѣ времена и сега, които сж го осждали по единъ най категориченъ начинъ — Не бѣше ли стария законодатель Солонъ, който осжди най-строго професионалното актьорство въ стара Гърция — люлката на театра? Актьорството каза той съ своитѣ приструвки и прѣправания води да разруши искреността на човѣшкитѣ отношения. Четемъ тѣй сжщо, че въ Римската република актьоритѣ били станали въ очитѣ на закона *infamis* — оскандалени и некадърни за никаква честна работа. Днесъ въ Китай актьоритѣ се смѣтатъ между отхвърлената класа човѣци, отстранени сж отъ изпититѣ по конфуцианизмъ и слѣдователно не могатъ да заематъ никаква чиновническа длѣжност. Положението на разнитѣ актриси и актьори и въ другитѣ страни не е толкова завидно. Толкова малко е числото на тия които се ползватъ съ извѣстна почестъ и уважение въ обществото, щото тѣ оставатъ като нищо при другитѣ си колеги.

Прочутиятъ управител на нѣколко голѣми театри — г-нъ А. М. Палмъръ ето що казва върху тоя прѣдметъ: „Главнитѣ пиеси въ театра днесъ сж такива, каквито сж били прѣди години: човѣшкитѣ страсти, амбиция която довежда до убийство, завистъ и ревнувание; лъжа, безнравственостъ и гнѣвъ, който довежда човѣка до лудостъ“. Каквато промѣна и да стане, каквито нови и сензационни пиеси, като шантеклеръ и др., да се пишатъ и прѣдставятъ, тѣ ще бждатъ сѣ подъ сжщия знаменателъ и сѣ ужъ съ единичката цѣль да грѣятъ и топятъ нравствено изтиналигѣ и измжчени хора. Това като е тѣй, колко добъръ и примѣренъ да е билъ жи-

вота и характера на разнитѣ актьори и актриси прѣди да отидатъ на сцената, безпорно е че въ много случаи тѣзи пиеси ще оставятъ своитѣ слѣди въ тѣхния животъ.

Извѣстниятъ Д-ръ Trumbull въ една отъ книгитѣ си казва, че Henry Irving „убилъ“ 15,000 човѣка на сцената, а г-нъ Barry Sullivan 2,000 повече отъ него. Г-нъ Charles Wyndham билъ „разведенъ“ отъ 2,800 жени, а г-жа Bancroft била „напузната“ отъ 3,200 мжжа. Г-ца Ada Cavendish била „измамена“ 5,600 пжти. И така ние можемъ да продължимъ тоя списъкъ за лица и нѣща които всѣки день се повтарятъ въ театра. Прибавете при това и усърдното желание на всѣки актьоръ да прѣдстави колкото се може по-добъръ самия оригиналъ, защото само тоя е добъръ актьоръ който влага всичкия си умъ и сърдце въ самата роля да мисли, усѣща, говори и прави както оригинала. Тогава поражда се въпросътъ може ли едно лице да играе ролята на нѣкой измамникъ или разбойникъ безъ да не остави ни сѣнка отъ слѣда въ цеговия животъ? Може ли единъ честънъ господинъ или нѣкой честна и благородна дама постоянно да мислятъ и говорятъ за нечестностъ, изневѣрване и развала и това да не повлияе на тѣхния животъ? Но ако тия нѣща покварватъ характера и живота на такива личности, както знаемъ че правятъ, пита се сега трѣбва ли христианинътъ съ присѣтствието си да насърчава това зло? Неговата работа не е ли по-скоро да насърчава доброто, правдата и чистия животъ? Ако за Христа се казва, че „трѣстъ смазана не ще прѣчупи, и замѣждло свѣщило отъ лънь не ще угаси, това не значи ли че и ние трѣбва да послѣдваме примѣра му?

Но, казва тоя който посѣщава театра, „азъ не отивамъ на лошитѣ пиеси, а избирамъ само добритѣ“. Възможно ли е обаче, въ тоя случай да се насърчава доброто безъ да се подържа и лошото? Намѣрението ни може да е добро, но това не е достатъчна гаранция и за поведението ни. Г-нъ Phillips Brooks, като пише на една дама по тоя въпросъ, между другитѣ нѣща споменава, че той не би ѝ прѣпорѣчалъ да посѣщава едно мѣсто, гдѣто днесъ може да се играе нѣкая добра пиеса и утрѣ нѣкая ненормална. Ни единъ изворъ не е възможно да луща солена и сладка вода, казва апостолъ Яковъ. Най-сетнѣ нима за да иска човѣкъ да види нѣкая морална или не морална сцена трѣбва непременно да отиде въ театра? Всѣки день ние четемъ въ вѣстницитѣ за подобни сцени, слушаеме и виждаме ги да ставатъ прѣдъ очитѣ ни. Отъ такива ние сме сити. Или искаме да послѣдваме примѣра на оная богата руския, чиито файтонджия замръзналъ отъ студъ една люта зимна нощъ при вратата на театра, а тя вжтрѣ се наслаждавала отъ подобна една сцена!

„Но въ театра отиватъ най-добритѣ хора“ ни казватъ неговитѣ защитници. Та що отъ това? За всѣко зло въ тоя свѣтъ се е казвало посжщия начинъ. Кои сж тия добри хора и гдѣ е мѣрката? Христосъ би ли отишелъ? И ако да отидеше бихтели имали сжщото мнѣние за него? Бихтели искали да видятъ владиката, свещеника проповѣдника си тамъ? Помислете малко. Щѣхте ли да имате сжщото уважение къмъ тѣхъ? Но ако се турга мѣрило за другитѣ, това сжщото не се ли отнася и за всѣки христианинъ? Безпорно е, че ако христианинътъ иска да упражни нѣкакво влияние за добро въ обще-

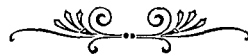
ството безъ друго той трѣбва да бѣде много внимателенъ съ своя си личенъ животъ. Да не дава никому въ нищо поводъ за съблазнь, а най-важното да не стане камѣкъ за прѣпъване на по-слабия си братъ за когото е умрѣлъ Христосъ. Нека единъ младежъ, редовенъ почитател на театра пожелае да говори на свонѣ си другари съ които заедно посѣщаватъ театра, за добъръ и примѣренъ християнски животъ и ще види дали ще има надъ тѣхъ онова влияние което безъ друго щѣше да има, ако тѣ не бѣха го виждали да посѣщава театра. „Ние те видѣхме на театра“, ще му кажатъ тѣ, „не ти щемъ религията“.

Ако днесъ ние виждаме много хора да отиватъ на сцената и да посѣщаватъ театра, това иде да ни потвърди, че тѣ сж още далечъ отъ ония благи и свети начала на Господа Христа. Това показва, че тия хора сж още съ стария си животъ, обичан и навици и за тѣхъ християнството е само една мантия. Истинското християнство винаги е кореняло отъ човѣка старитѣ му и лоши обичаи и навици, като при това му е отваряло единъ славенъ и пълненъ съ добри дѣла животъ. Само прѣди двѣ години Европейския печатъ съобщилъ за обръщането на Frau Hedwig Wangel — прочута актриса отъ Берлинския театръ. Въ едно забѣлжително писмо до колегитѣ си тя пише, че театра ѝ е покварилъ и „душа и тѣло“. „Азъ напускамъ театра“ пише тя, „никога вече да не стѣпя въ храма на моето сърдце, понеже съвършено се

прѣдавамъ на Божието служение“. Тоя нейно рѣшение очуди всички драматисти, но то не трѣбва да очудва истинския християнинъ — защото по сжщия начинъ би постѣпилъ единъ истински Христовъ послѣдователъ.

Когато наоколо ни съ хиляди умиратъ безъ да има кой да ги попита за духовното имъ състояние; когато съ стотини младежи отъ двата пола се скитатъ по улицитѣ безъ да има нѣкой да ги опжти къмъ добро; когато има съ стотини тонове хубави и съ полезно съдържание книги да се четатъ, и когато това което ще се прѣдстави въ театра всѣки день може да се види въ природата и живота, ние не знаемъ какъ единъ истински християнинъ — едно члдо Божие, може да стои хладно-кръвенъ къмъ тия нѣща и да губи златното си врѣме въ суета и свѣтски удоволствия.

А че свѣтътъ щѣлъ да ни нарече тѣсногрудни фантазици, хора безъ никакъвъ вкусъ, за драматическото изкуство, само за туй че сме истински християни и не желаемъ да се намѣримъ въ театра, това ни най-малко не ще ни обесърдчи. Нека това бѣде най-голѣмото зло на християнина. Нека остане той невѣжа къмъ драматическото изкуство, а вѣщъ въ познание на Господа и Неговото славно Писание. Нека остане той лишенъ отъ едно свѣтско удоволствие само да упати себе си съвършенъ въ Господа и да не даде причина за съблазнь на ближния си.

Д-ръ Пелубетъ.

Библията въ модерната литература.

Извѣстенъ авторъ на една стара книга разказва за единъ чудноватъ свой сънъ, който той нарича,

Праздната библия.

Той сънувалъ, че влиза една сутринъ въ библиотеката си и, както обикновено, зельъ гръцкото евангелие да си прочете една глава. Но, о чудо! всѣки листъ въ толковъ познатата нему книга се обърналъ въ чиста бланка; всѣка буква, всѣка рѣзка даже били изличени отъ нея. Той си помислилъ, че погрѣшно е з лъ друга книга и потърсилъ още една Библия. Но уви! и въ нея разгрѣцалъ само праздни листове отъ край до край. Всички Библии по цѣлъ свѣтъ виезначно се обърнали на проста бѣла хартия. Нийдѣ не останала ни една дума отъ светата Божия книга.

А най-скръбно отъ всичко било това, че всички библиейски цитати въ поезия и проза били безпощадно измѣчени. Ето защо една голѣма частъ отъ нѣкои литературни произведения е станала безсмислена и опропастила самитѣ тѣхъ. Много отъ най-мелодичнитѣ шекспирови страници изгубили всѣка смисълъ и значение поради липсата на извѣстни изрази, които неговиятъ божественъ гений бѣ почерпалъ отъ още по-божественъ източникъ. Милтонъ билъ съвършено опропастенъ. Въ романитѣ на Валтеръ Скота се срѣщали постоянно празднини.

Тоя сънъ показва до какъвъ удивителенъ размѣръ цѣлата литература е пропагала съ библиейски духъ. Разправя се за нѣкой си, който, слѣдъ като прочелъ „Антлетъ“ за пръвъ пжтъ извикалъ: „Ами че тая пиеса е цѣла съставена отъ цитати!“ защото именно тази шекспирова трагедия се най-много цитира въ литературата. Най-вѣрно се сжди за литературната стойностъ и влияние на една книга по количеството на нейнитѣ цитати другадѣ и въодушевенниотъ, почерпано отъ нея.

Не отдавна въ една отъ послѣднитѣ свой всеизвѣстни статии професоръ Хенри Ваидайкъ се запитва: „Да прѣдположимъ, че би било възможно да се унищожатъ всички художествени произведения, които неоспоримо дължатъ съществуването си благодарение на извѣстни мисли, вълнения, или съзерцания, въодушевени отъ Библията. Въ такъвъ случай паметници въ скулптурата, като „Давидъ“ отъ Донатело и „Мойсей“ отъ Микелъ Анжело, не щѣха да съществуватъ; а нито живописнитѣ ваяния, като „Систинската Мадона“ отъ Рафаелъ и „Светата фамилия“ отъ Мурило; свѣтътъ не щѣше да чуе тогава божественитѣ звуци на ораторното „Страстната седмица“ отъ Бахъ и „Месия“ отъ Хендель, нито Дантевата „Божествена комедия“ и Милтоновия „Загубенъ Рай“. А какъ свѣтътъ би значително обѣднѣлъ, ако изчезнѣха всички тия майсторски произведения, инспирирани отъ Библията! Сжщиятъ авторъ, професоръ Ваидайкъ, казва въ неговата чудесна книга подъ заглавие „Поезията на Тенисъна“, че е намѣрилъ повече отъ петстотинъ библиейски цитати въ стиховетѣ на тоя поетъ. А за Лонгфело се казва, че въ неговитѣ поеми се намиратъ повече отъ трисга подобни цитати.

Авторътъ на книгата „Столѣтне отъ Библии“ казва, че само въ една поема на г-жа Браунингъ има повече отъ сто библиейски цитати; а Шекспиръ, ако и да умрѣ чегире години слѣдъ прѣвода на Библията отъ Яковъ I цитира стихове на повече отъ петстотинъ мѣста. У Бакона нѣма студии, въ които да не се загатва нѣщо отъ Библията.

Но литературата носи библиейски отпечатъкъ и отъ сѣвѣкъ другъ характеръ. Десетки хиляди книги сж написани подъ влиянието на Библията. Тя прилича на оня източникъ споредъ една източна легенда, който ималъ

мистериозната сила да прѣвърне въ живъ изворъ най-безводна земя, щомъ паднатъ отъ самия него нѣколко капки.

Нека отбѣлѣжимъ сега именно въ какво се състои взаимното влияние на Библията и модерната литература.

Прѣди всичко не се ли констатира факта доколко тази стара книга на книгитѣ е *модерна*? Тя не е отживѣла вѣка си, не е съставена отъ разкази отъ прѣдисторична епоха, не е антична ни по съдържание, ни по интересъ. Напротивъ, у нея лѣха всевѣчна прѣснота: тя е всекога въ състояние да удовлетвори всички човѣшки нужди и интереси.

Библията, както всеко безсмъртно литературно произведение засѣга самитѣ бездѣлни критерии на човѣшкия животъ и всичко най-дълбоко, всичко, що оставя сжичността на човѣшкитѣ нужди, опитности, мотиви, надежди и страхове. Въ нея се оглежда, като въ огледало, всѣки видъ и фаза отъ човѣшкото естество. Единъ отъ съврѣменитѣ драматични критици казва, че ако *Хамлетъ* е най-безгранично интересенъ, причината е, че всѣки човѣкъ носи въ себе си една частичка отъ Хамлетовия характеръ.

Библията се печата по съвсѣмъ различенъ начинъ отъ обикновенитѣ книги. Раздѣлятъ я на стихове и отдѣлни параграфи, които затрудняватъ четенето. Подвързватъ я сжщо въ най-чудновата форма, която ни дава съвсѣмъ кривото понятие, че Библията е староврѣменна книга, незабѣгаща съврѣмени нужди и интереси. Но многобройнитѣ библейски цитати и пояснения, които придаватъ значение, сила и блѣсъкъ на съврѣменнитѣ литературни произведения показватъ, че въ Библията живѣе вѣчна младостъ, защото си остана неразривно свързана съ модерната литература и модерното образование. И тъй се вижда явно божественъ характеръ на Библията въ сравнение съ всекакъвъ другъ видъ литература.

Литературата е изразъ на великитѣ замисли на гениални умове, които тълкуватъ живота по всевъзможни начини, рисуватъ го въ безброй картини, проникватъ въ неговитѣ глбини и му придаватъ всестранно значение. Що търсимъ ние въ книгитѣ? — идеали, мотиви, да ни се обяснятъ сърдечнитѣ наши пориви, да ни се внушатъ велики идеи. Ако извѣстна книга не отговаря на тия изисквания, тя не е литература. Но Библията отива много по-далече, тя прониква въ по-безгранични глбини отъ кое да е литературно произведение. Тя е изразъ на Божитѣ мисли и чувства, на Бога който създава идеали не само за отдѣлни личности, но и за цѣли народи, който ни даде образецъ за съвършенъ човѣкъ въ лицето на Исуса Христа, а за съвършено общество — дохождането на небесно царство на земята.

Ето какво тълкувание даде Богъ на живота. Тоя видъ литература е за вѣченъ животъ. Слѣдователно, библейската литература си има свои върховни мотиви, тъй че нейнитѣ резултати сж несравнено по-голѣми отъ ония на всеко друго литературно творение, защото тѣ сж божествени.

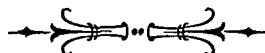
Фактътъ че библейски изрази се срѣщатъ тъй често въ модерната литература е отъ още по-голямъ интересъ, защото се придава особна прѣлестъ, както на самото литературно творчество, тъй и на самия божественъ източникъ, който го е въодушевилъ. Достатъчно е да се направи само извѣстна алюзия на нѣкой разказъ, или фраза, или събитие отъ Библията, и въ художественото произведе не ще се разлѣе изведнажъ магическа обая. А едновременно се увеличава интересътъ ни къмъ библейскитѣ разкази. Често пжти начинътъ, по който нѣкой писател си служи съ Библията, дава ново тълкувание, ново приспособление, по-дълбоко и силно значение на извѣстенъ пасажъ. Ето защо е и интересно, и полезно да си отбѣлѣжаваме разнитѣ библейски прѣпратки, които срѣщаме въ другитѣ литературни произведения.

Като съпоставяме по тоя начинъ Библията съ модерната литература, ние гледаме къмъ Божията света книга отъ много по-широка перспектива. Въ единъ дълбоко психологиченъ разказъ четохъ напоследъкъ за единъ младежъ, който се сгодилъ за една госпожица, която познавалъ едностранчиво. Слѣдъ врѣме тя избухва неусѣтно въ силенъ ядъ въ негово присѣствие. Тая случка открива на младежа, свършено друга страна отъ характера на годиницата си. И той направилъ грѣшката да се откаже отъ най-привлѣкителнитѣ и, мили черти само защото му се открилъ още единъ лжчъ отъ безбройнитѣ призма на нейната женственостъ. Той се билъ влюбилъ само въ една частъ отъ сложната призма, или по-добъръ само въ единъ оттенъкъ отъ краскитѣ на джгата на нейния характеръ.

Сжщо тъй е и съ живота, съ истината и съ самата Библия, която е огледало на истината въ живота. Библията съдържа всички краски на джгата които отговарятъ на всички опитности въ човѣшкия животъ. Литературата ни съдѣйствува да видимъ всѣки страни на многогранната библейска призма и ни освѣтлява въ приложението и въ всѣкидневния животъ. Благодарение на съврѣмената литература ние гледаме на Библията прѣзъ послѣдния свѣтликъ на деня, а всѣки послѣденъ моментъ въ живота прѣзъ блѣскавия прожекционенъ апаратъ на Библията.

И друго, посредствомъ голѣмото разнообразие на художествени форми въ литературата, дава ни се възможность да разбираме и тълкуваме сжщитѣ литературни форми въ Библията, — нейната поезия, метафори, съзерцания, пар боли, драматични пасажи, емблеми, хиперболи. И тъй сме прѣдвардени отъ опасността да тълкуваме по съвсѣмъ заблуденъ начинъ Библията, по примѣра на извѣстни писатели, които сж видѣли въ нея извѣстенъ типъ отживѣла литература.

Съврѣмената литература ни доказва, слѣдователно, колко нова книга е Библията; и на старата, мила Библия поглеждаме прѣзъ нова видѣлина, защото блаженитѣ думи Божии ще згрѣватъ сърдцата ни на вѣчни врѣмена съ живодатния свой топликъ.

Възможни ли сж чудесата?

Скептичното отнасяне на образования свѣтъ къмъ чудесата е твърдѣ естествено. И наистина, мнозина сж се заблуждавали когато слѣпо сж вѣрвали въ разни видове небивалици. Разбира се, че не е пжкъ нужно да отидемъ въ съвсѣмъ другата крайность, като твърдимъ, че „свѣрхестественото“ е невъзможно затова, защото не можемъ да го разберемъ и добръ обяснимъ. Бюхнеръ

справедливо забѣлѣзва въ съчинението си (Kraft und Stoff), че „гордостъта на човѣшкото невѣжество се състои въ това, че човѣкъ счита нѣщо за невъзможно само за това, защото му се вижда непонятно“. Неопитниятъ дилетантъ обикновено много скоро се произнася върху нѣкой въпросъ и съ увѣреностъ заявява, че това или онова явление е „невъзможно“. Сериозниятъ ученъ обаче,

въ подобни случаи е много внимателен. Той знае, че явленията изследвани и обяснени от науката сж много по-малко отъ тѣзи явления, които още не сж изследвани и обяснени; той знае сжщо, че днесъ ний съвсѣмъ малко сме се докоснали до истинската наука. Подобенъ ученъ има прѣдвидъ, че даже и така нарѣченитѣ положителни науки, често се грядятъ на основни положения, които сж недоказани. Въ физиката напримѣръ, чрѣзъ вѣра трѣбва да приемемъ сжществуването на моликулитѣ и атомитѣ, които никой не е видѣлъ и наистина, възможно ли е да си прѣдставимъ единица недѣлима? Ний обясняваме свѣтлината чрѣзъ колебанието на ефира, но сжществува ли ефиръ? Не е ли това една хипотеза? Що е електричество? и това не знаемъ привсе, че всѣки день си служимъ съ него. Нѣкои твърдятъ, че така нарѣченитѣ свѣрхестествени явления сж невъзможни, затова, защото тѣ „нарушавали“ неизблемитѣ природни закони. Но справедливо забѣлѣзва проф. д-ръ Роу, че не трѣба да смѣсваме двѣтѣ понятия: природни „сили“ и природни „закони“. Природнитѣ сили въ смисълъ като причинители на явленията не прѣставатъ да сжществуватъ даже и тогава, когато иматъ противоположни на себе си сили. Подъ природни закони разбираме редъ послѣдователни наблюдения подъ природнитѣ явления, напримѣръ: водата при извѣстна температура замръзва; тѣлата отъ топлината се разширяватъ, а отъ студа се свиватъ и т. н. Има и изключение въ законитѣ, които дълго врѣме сж се считали за неизмѣнни. Такъвъ е случая съ метала Радий.

Нима ний познаваме всички природни сили? Науката открива все нови и нови сили, които по-прѣди не ни бѣха извѣстни. Днесъ знаемъ, че сжществуватъ лѣчи невидими за око и звуци които не можемъ да чуемъ съ ухо, говоримъ тоже за разнoактивнитѣ свойства на нѣкои тѣла, значи знаемъ за такива тѣла и сили, чието сжществуване прадѣдитѣ ни даже и не подозираха. Гдѣ е тогазъ краятъ на всички открития? Ученитѣ откриватъ такива сили, които отъ прѣвъ погледъ ни се виждатъ невъзможни, но слѣдъ врѣме ставатъ съвсѣмъ лесно разясними. Прѣди приблизително сто години единъ ученъ французинъ заявилъ че скоро ще направи едно откритие, чрѣзъ което хората ще могатъ въ $\frac{1}{2}$ часъ врѣме да запитатъ нѣщо въ Китай и веднага да получатъ отговоръ. Този ученъ билъ уменъ, даже го мислили за ненормаленъ. Тѣзи хора сж разсждавали добрѣ, споредъ тогавашното състояние на науката. Тѣ се питали какъ е възможно подобно нѣщо, когато най-бързия корабъ за да иде отъ Франция до Китай трѣбва да плутува нѣколко мѣсеца. Горѣпомѣнатия ученъ работилъ върху първия електрически телеграфъ.

Може да се съгласимъ съ мнѣнието, че нѣма свѣрхестествени явления, разбира се, като вземемъ сжщинската смисълъ на тази дума, затова защото всѣко явление си има своята причина, въ тази смисълъ говори и Харнакъ именно, че, „чудеса нѣма, но, че има много чудни нѣща“. И тъй, ний трѣбва да признаемъ че има много сили, които не ни сж още извѣстни, затова трѣбва да

сме много прѣдпазливи, когато се произнасяме дали едно явление е възможно или не.

Но познаваме ли добрѣ душевнитѣ явления? Харнакъ казва; че сме далече отъ запознаване всички физически сили, но сме още по-далече отъ запознаване душевнитѣ сили и явления, затова продължава той, трѣбва да бждемъ много внимателни когато говоримъ за Библейскитѣ чудеса.

Тогава, гдѣ е границата между естествения и свѣрхестествения миръ? Кждѣ се свършва естествения и отъ кждѣ почва свѣрхестествения миръ и имали между тѣхъ граница? По всѣка вѣрогаиностъ — нѣма и въпросътъ отъ научно гледище се свежда до това — дали сжществуватъ сили на „висшия порядъкъ“.

Повечето отъ критицитѣ като напримѣръ Давидъ Шраусъ, Ренанъ и др., пристѣпватъ да изследватъ живота на Христа съ готовата си вече теория, именно, че всичко което „тѣ считатъ“ свѣрхестествено—априори е невъзможно и споредъ това прѣкрояватъ Евангелскитѣ разкази по своему Други пъкъ като напримѣръ Харнакъ сжщо така непослѣдователенъ, допуска, че нѣкои отъ чудесата сж възможни, а нѣкои невъзможни. Дали това е логично?

Христосъ въ Евангелието отъ Матей 12:28 казва че Той е правилъ чудесата чрѣзъ силата на Духа Святаго. Знаемъ ли ний много нѣщо за Духъ Светий и въ такъвъ случай, имаме ли право да доказваме че за Него това е възможно а онова не?

Ако въ разглеждането на тѣзи въпроси бждемъ истински служители на науката: писатели не лековѣрни, а хора безъ прѣдубѣждения, съ широкъ кръгъзоръ, — готови да признаемъ истината и да ѝ се поклонимъ, независимо отъ това отъ кждѣ е тази истина и дали тя е съгласна съ нашето лично мнѣние. Нека тогава съ такъвъ духъ да изучаваме личността Исусъ Христовъ. Много нѣща на прѣвъ пѣтъ въ живота на Христа ни се виждатъ невъзможни, но дали тѣ наистина сж невъзможни? Може би, че ний именно тукъ се срѣщаме съ „най-висшия порядъкъ“, който прави невъзможното — възможно.

За да кажемъ дали сж възможни или не чудесата, които Христосъ е вършилъ, трѣбва прѣди всичко да черпимъ данни отъ тѣзи източници отъ които ний знаемъ нѣщо за Христа и отъ тѣзи да извадимъ едно логично заключение дали Христосъ е Богъ или не.

Обикновено хората съвсѣмъ малко сж запознати съ живота на Христа, чрѣзъ Евангелията, а черпатъ знания отъ други източници — резултатътъ отъ това е — недо-разуменията. Ний трѣбва да вземемъ прѣдвидъ всички аргументи къмъ положителната и отрицателна страна на въпроса и отъ тѣхъ безъ прѣдубѣждения да извадимъ заключението. Нека всѣкога бждемъ честни и добросъвѣстни въ това отношение, защото истината не се бои отъ свѣтлината.

Прѣвелъ *Владимиръ Стайковъ*
(студентъ.)

Какво значи за насъ „участие въ страданията на Христа“?

Филип. гл. 3 ст. 10.

(Утрѣнна бѣседа въ врѣме на Оксфордската конференция, юли 1909).

Ние разбираме добрѣ горещото желание на апостола Павла, изказано въ посланието къмъ филипчанитѣ, гл 3 ст. 10: „да познаятъ Христа, повъзможностъ дъл-

боко и живо: и ние можемъ сжщо така горещо да му съчувствуваме въ второто му пламенно стрѣмление да изпита на опитъ, въ побѣда надъ грѣха, изкушения и

трудности отъ всѣкакъвъ родъ „сила на неговото Възкресение“. Но не ни ли се вижда странно, че неговото трето и високо желание се заключава въ това, да имаме „участие въ страданията на Христа“?

Какво е искалъ да каже съ това апостолътъ? какъ може човѣкъ да има участие въ страданията на Христа? Защо ап. Павелъ е отдавалъ такова високо значение на този опитъ?

Да се уяснимъ, прѣди всичко, какво е нужно да се разбира подъ изражението „страдание на Христа“? Ние сме склонни да разбираме подъ това неговитѣ мъчения въ Гетсиманската градина и изкупителната му смъртъ на Голгота. Но това далечъ не е изчерпателно. Не сж ли поне послѣднитѣ три години отъ земния му животъ непрѣкъсната верига отъ страдания? Да си спомнимъ, че не въобразимо много е тежало на Христа, сѣлѣния Синъ Божи, да живѣе срѣдъ грѣшнитѣ хора, въ постоянно съприкосновение съ тѣхнитѣ нужди и непрѣкъснато да има прѣдъ очитѣ си нравственото имъ унижение и пагубнитѣ слѣди на грѣха, колко тягостно би било винаги на духовно уединенитѣ, малко разбранитѣ, постоянно неразбранитѣ, — даже на най-близкитѣ и любими хора . . . да нѣматъ врѣме за ядене и сънъ . . . да търпятъ гладъ и лишения отъ всѣкакъвъ родъ . . . да нѣматъ роденъ жгълъ (когато и птицитѣ иматъ гнѣзда, а лисицитѣ дупки) . . . да сж подхвърляни на тягости и изкушения . . . и за всичко това — да поженатъ клѣтва, ненавистъ и прѣслѣвания; колко мъчително би било на оставенитѣ отъ всички, даже на най-близкитѣ ученици, да бждатъ подхвърляни на поругания, изтезания и на край, — на ужасна кръстна смъртъ — ясно е, че смъртъта на Христа на Голгота е била само завършаване на цѣлия животъ отъ служения и страдания.

Да не се заблуждаваме, че тѣзи негови страдания сж били доброволни страдания. Въ евангелието отъ Иоана гл. 10 ст. 17 и 18 ние четемъ едно отъ най-долбожитѣ изречения на Христа, даваще възможность макаръ малко да се разбере настроението на душата му.

„Затова ме люби Отецъ“, казва той „че азъ отдавамъ живота си, за да го придобия пакъ“. Това значи, че никой, — нито Богъ, нито хората, — не сж го принудили да избере за себе си такъвъ животъ. Въ всѣко врѣме той е ималъ пълната възможность да живѣе за себе си, да угажда на себе си и да ни остави да починемъ.

Но той прѣдпочете да пожертвува живота си за спасението ни, движимъ отъ любовъ къмъ насъ. Именно това обстоятелство му придадо страдания характеръ на жертвата.

Въ какво се заключава цѣлѣта на тѣзи страдания и каква е била причината? Разбира се цѣлѣта имъ е, както знаемъ, разпространение доброто на царството Божие, и него самото — спасение на човѣшкия родъ. Като тѣхна причина се явява великия принципъ на разплатата, проявяващъ се еднакво въ нравствения миръ и въ физическия миръ, и дѣйствующъ съ такава безпогрѣшна послѣдователность, както закона на гравитацията. „Даромъ нищо не се дава“, гласи този законъ, и ние виждаме проявлението му навѣждѣ. Не може да има прогресъ безъ трудъ, безъ усилие, безъ жертви. За всѣка жертва има много работи. Новиятъ животъ винаги се ражда за смѣтка на живота на другитѣ. Всичкитѣ благотворни мирови реформи се обуславяли на това, че заради тѣхъ хората жертвували себе си и обикновенно мърката на страданията на тѣзи лица се оказвала като мърка на послѣдующитѣ благи резултати.

Да си прѣдставиме, какъ златното пшенично зърно лежи спокойно и удобно въ чистата си камерка на зрѣлия класъ на полето, какъ се наслаждава на слънце

вото сияние, на земята която нагъва стѣблото, и на близкостоящитѣ много други родствени зърна на сѣщия класъ. Колко ужасно би трѣбвало да се покаже на зърното да падне въ хладната, влажната, грозната, тъмната земя, да лежи тамъ само и да се разложи и почине. Но нали е това цѣната на жетвата, която ще се даде. По другъ начинъ да я имаме е невѣзможно. „Истина, истина Ви казвамъ, казалъ Христосъ, „ако пшеничното зърно, не падне въ земята и не умре, то остава само, а ако умре, то принася много плодъ“. (Иоана 12: 24) каква картина на живота, да принесемъ себе си въ жертва, за да оживѣемъ въ живота на другитѣ! Въ това се заключава тайната на приемния плодъ въ нравствената област. Ние може да прослѣдимъ този фактъ въ историята. Всѣкой нравственъ и религиозенъ прогресъ, както и всѣкой политически и мораленъ успѣхъ, се е добилъ само съ цѣната на много страдания и жертви. Да си спомнимъ първитѣ вѣкове на християнството съ тѣхния сонмъ мъченици, зарята на реформацията, е цѣна, която и въ сегашно врѣме разпространява християнството въ язическитѣ страни. Не безполезно се появило сказанието, че кръвъта на мъченицитѣ е сѣме на Църквата.

Да проверимъ този принципъ — разплатата въ живота на човѣка, това ние днесъ разбираме. Нали апостолъ Павелъ не можеше, както днешнитѣ християни, да живѣе съ нѣкакво удобство и комфортъ, да пригажда на сѣмейството си, имащъ собствения си удобенъ домашенъ жгълъ и да излиза отъ врѣме на врѣме, когато се поискало, съ назидателна проповѣдь?

Но при такива условия той не би могълъ да покори на Христа крайбрѣжията на Срѣдиземно море. Христосъ не го е принуждавалъ да избере този пътъ, по който той отишелъ, но когато ап. Павелъ чулъ призива на своя Господъ, той нито на мигъ не се поколебалъ да тръгне по пътеката която му оставилъ Христосъ. „Азъ не гледамъ на нищо и не държа за своя животъ“, нима той (Дѣян. Ап. 20: 24) и затова не е за очудване, че го виждаме въ трудове, въ безпирни рани, въ тъмница, много пѣти при смъртъта, — много пѣти въ пътешествия, въ окаяности, въ трудъ и изнурения, често въ бдѣния, въ гладъ и жажда, често въ постъ, въ мразъ и голота . . . при ежедневното стечение на хората и грижи за всички църкви (2 Кор. 2: 23, 26—28). Трудно е даже да си въобразимъ, каква непрѣкъсната верига самоотричания, усилия, борби и страдания прѣдставлява отъ себе си неговия животъ. До сегашния день цѣлиятъ миръ се явява като неговъ длъжникъ за това. Тѣзи страдания сж били необходима цѣна за растението на царството Божие съ неговитѣ благи послѣдствия. Движимъ отъ любовъ къмъ Христа, той се посветилъ доброволно на Христовото дѣло и взелъ охотно своя дѣлъ отъ стойността на това прѣдприятие. Въ него е било и „участиеето въ страданията на Христа“.

Защо апостолътъ така високо цѣнилъ такова участие въ Христовитѣ страдания. Да се спремъ за минута и да помислимъ. Какво е искалъ да каже, говорейки въ послъкъмъ Колосиянитѣ гл. 1 ст. 24: „Сега се радвамъ въ страданията си за Васъ и запълнямъ въ моето тѣло недостатъка на Христовитѣ скърби заради неговото тѣло? . . . Не иска ли той да каже (Да си спомнимъ принципа на разплатата), че той се радва да има възможностьта за участие въ дѣла Христови и да внесе своя дѣлъ отъ стойността — не на изкушението, но — на разплатата въ царството и човѣчеството?

Не го ли радва и тази мисль, че всички тѣзи, велики и малки страдания сж били доброволни страдания? Че той би могълъ да се откаже отъ тѣхъ, ако той би поискалъ да живѣе за собствения си интересъ и удоволствие, но че той прѣнасялъ тѣзи страдания добровол-

но за Христа? Отъ това израсла новата, близката и силната свързка между него и Христа. Когато човѣкъ страда доброволно за друго, това създава винаги между тѣхъ тѣсната и силна свързка.

Понататѣкъ ние виждаме, че ап. Павелъ гледалъ на страданията си за Христа и за ученицитѣ си като на особена честь и високопрѣимушество. „Вамъ е дадено пише той на филиппинитѣ (гл. I ст. 29) не само да вѣрвате въ него, но и да страдате за него.“ Той говори за това, като за особено отличие, съ което тѣ се удостоили.

Оснѣнъ това, апостолътъ позналъ на опитъ, и търнения пѣтъ на страданията за Христа въ драгоценна школа, въ която той много се научилъ. Той се научилъ да се облѣга не на своята сила, а на силата Божия, която се „усвѣршенствува въ немошъта“ (2 Кор. 12: 9) научилъ се на смирение, дълготрѣпние и упование на Бога. Опастноститѣ, които той понасялъ заради Христа, му дали да се убѣди въ близостта на „Божия ангелъ, комуто принадлежи и комуто служи“ (Д. Ап. 27: 13). Скѣрбинѣ прѣживѣни заради Христа, му донесли съ себеси такова небесно утѣшение, че той може да каже за себе си: Защото, както се прѣумножаватъ у насъ страданията Христови, така чрѣзъ Христа се прѣумножава и нашето утѣшение (2 кор. 1: 5). Грижата за другитѣ и нуждитѣ обстоятелства му дали да познае силата на молитвата и изпита, какъ може да се достигне.

Не е трудно да се разбере, вѣдъ на всичко това, че той може да говори за свойтѣ страдания като за кратковрѣменни и леки страдания (2 кор. 11: 17), които не сж нищо въ сравнение съ тази слава която се открива въ насъ. (Рим. 8: 18).

Касае ли се това „участие въ страданията на Христа“ и до насъ по какъвто и да било начинъ въ настояще врѣме или това е само дѣло на маналото? Да помислимъ и да си спомнимъ, за какво ни спаси Христосъ, За това ли да ни въведе въ небесния рай. Не е ли призванъ всѣкой хрвстианинъ, безъ изключение, да бжде „рабъ христовъ въ този животъ“ и да служи, така или иначе, на това дѣло, за което Христосъ положи своя животъ?

Такова служение неминуемо повлича съ себе си жертви и страдания отъ този или другъ видъ. Иначе не може да бжде. Принципитѣ на разплата е неумолимъ.

Съгласни ли сме да отидемъ на такова служение? Готови ли сме да поставимъ Христовитѣ интереси погорѣ и прѣди нашитѣ? Или ние сме съгласни да работимъ, само като любители и дилетанти, когато това ще ни бжде угодно и удобно? Готови ли сме да служимъ на Христа, тамъ гдѣто той покаже, когато и както той покаже? или само кждѣто, когато и както намъ се благоразсжди?

Въ това се състои всичката разлика между истинно развитие и игра въ служение. Дѣйствително ли сме се отдали на служение на Христа и съгласни ли сме да жертвуваме себе си заради успѣха на неговитѣ дѣла, както той ни укаже? Любителскитѣ трудъ ни довежда къмъ побѣда. За това е необходимо отдаване на живота въ много отношения.

Ако нашето служение е въ Студ. Христ. движение гдѣто се открива такова широко поле за дѣятелностъ, то да се не страхуваме отъ цѣната, въ която прѣминава полезната работа. Намъ ни се налага навѣрно да се откажемъ отъ собственитѣ си желания по отношение мѣстото, врѣмето и вида на служението и да считаме врѣмето си, паритѣ си, здравето си и живота принадлежащи не намъ, а на Христа. Може да се принудимъ да напустнемъ своята родина и да живѣемъ въ чужда и неприятна срѣда, дѣто не ни приематъ, не оцѣняватъ и се отнасятъ къмъ насъ недружелюбно.

Възможно, че това служение заставя мнозина отъ насъ да прѣкарватъ въ пѣтешествия, малко да оставатъ въ дома въ кръга на роднини и близки, или, да се откаже отъ мисълта да има свой собственъ роденъ, сѣмейнъ жгълъ. Нѣкой може това служение да доведе и до мъченическа смъртъ въ езическа страна. Отъ всичко едно неминуемо ще потрѣбва: частната жертва, усиления трудъ, много трѣпние, безконечни блѣскания и грижи, напрѣгнато мислене и постоянна прѣдвидливостъ, голѣми борби съ всевъзможни изкушения и много страдания за други души: заставени сж да бждатъ постоянно въ услуга на разпорежданieto на другитѣ хора, да прѣнасятъ разочарованието и да прѣживѣватъ врѣмена на дълбоко униние... Въ голѣма или малка мѣра всѣки божи слуга ще се убѣди въ опита въ дѣйствителността и злостата на властитѣ на тъмнината

Но, отъ друга страна, не дава ли всѣко сѣме посяно въ самоотрицание, своя плодъ, макаръ и ние да не сме го видѣли прѣзъ живота си? Не се ли явяватъ тѣзи жертви, които ние не бихме познавали, ако живѣехме за себе си. частица на всичката разплата, необходимъ за развитието на царството на Христа? Не сж ли тѣзи жертви наши драговолни приношения на Исуса Христа? Не се ли укрѣпватъ връзкитѣ ни съ Христа отъ тѣзи страдания, които понасяме заради него? Не се ли научихме много полезни нѣща чрѣзъ тѣхъ? Не ни ли принуждаватъ тѣ отново да прибѣгваме къмъ помощта на Христа? Когато ние стоимъ на прага на вѣчността и погледнемъ назадъ въ земния ни животъ, пожелаваме ли тогава, да се удостоимъ да страдаме заради името Христово? Не сж ли възпоминания за това най хубаво възпоминание на нашия животъ и най високата честь въ очитѣ ни? Самъ Господъ ще се погрижи за това, че тѣзи „леки страдания“ ще ни донесатъ „безмѣренъ придобитѣкъ на вѣчна слава“ (2 Кор. 4: 17).

Най-именитиятъ членъ въ Генералната конференция на Мет. Еп Църква.

Ако нѣкой днесъ би попиталъ Методиститѣ въ Америка, кой е най-отличнитѣ членъ на Генералната Конференция въ 1912, безъ ни най-малкото двоумѣние купъ гласове биха единодушно заявили: **Дженмсъ-Мънро Бъкли** — човѣкъ съ енциклопедически познания; изпитанъ оракулъ; църковенъ историкъ; остроуменъ мислителъ, критикъ и разисквачъ; прочутъ парламентаристъ; господствующа сила въ събранията; проповѣдникъ пълненъ съ ястность и поука; редакторъ на когото по-горенъ

едвали ще се намѣри въ свѣта; човѣкъ който е пропѣтувалъ и писалъ за цѣлия свѣтъ; общественъ говорителъ безподобенъ по своята готовность и умѣние: сказъ-къ върху прѣдмети отъ жизнена важность прѣдставени въ най-прогресивния съврѣмененъ образъ; единъ отъ първитѣ дѣйци въ Чотокуа; блѣскавъ като опонентъ и защитникъ на своитѣ възгледи; авторъ на нѣколко съчинения, които сж упражнили мощно влияние надъ Църквата въ врѣме на опасни кризи; човѣкъ който е давалъ насока

на общественото мнѣние; членъ въ управителното тѣло на много видни благотворителни заведения; членъ въ настоятелството на университета; съгласенъ въ собствената му Годишна Конференция; членъ на Генералната Конференция отъ много дълги години; прѣдседателъ на Епископската Комисия отъ незапомнени врѣмена; директоръ и главенъ контролоръ въ законодателната работа на Метод. църква; една въ всѣко отношение единствена и впечатлителна личностъ; човѣкъ съ огромна изпълнителна способностъ и неуморима енергия за работа; единъ несъмненъ гений съ най-големитѣ умствени способности, стратегическа прѣдвидливостъ, придружена съ рѣдка проицателностъ, която издирова до дѣно проблемитѣ, и ги вижда приложени на дѣло; единъ християнинъ съ благороденъ характеръ върху който прѣзъ всичкитѣ години на неговия общественъ животъ никаква сѣнка отъ пиянство не е паднала.

Колко дѣятеленъ и интензивенъ животъ е прѣкаралъ той! Още въ самото начало на неговото поприще като се видѣлъ застрашенъ отъ туберкулозата, която е искала да тури прѣкрата на трудоветѣ му, съ каква неукротителна воля, и съ какъвъ успѣхъ, внушение и вдъхновение къмъ другитѣ той се наелъ да побѣди този коваренъ врагъ. Какъ той е стоялъ като вѣренъ стражъ върху стѣнитѣ на Снонъ, готовъ да отрази всичкитѣ неприятели на вѣрата! Егеси; разнебитеностъ въ основнитѣ учения; необмислени и неразумни мѣрки които бѣха отслабили управлението и практиката на църквата; безумието и капризитѣ на разни религиозни експлоататори, обществени неджзи и глупории - на всички тѣзи той се е противопоставялъ и ги е бичувалъ. Не е имало оржие толкозъ майсторски изработено, щото да не остави нѣкъдѣ слаба страна дѣто той е могълъ да забие копие си.

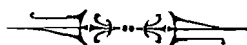
Отъ ржкополагането му въ 1859 и до сега какъ доблестно и самоотвержено е служилъ на Църквата, служба за която тя никога не ще може да му се отплати! Прѣзъ послѣднитѣ тридесетъ и двѣ години като редакторъ на прѣкрасния седмиченъ вѣстникъ „The Christian Advocate“ върху какво грамадно множество прѣд-

мети той е писалъ огнени статии. Не е имало прѣдметъ въ простора на човѣшката мисль, не е станало събитие въ всечлвската история, не се е явило движение отвжтрѣ рамкитѣ на религията и да не е подвижило неговото перо.

И сега, тъкмо около врѣмето на Генералната Конференция се яви нова книга подъ надсловъ — „Конституционната и Парламентарна История на Методистската Епископска Църква“. Съ рѣдката вѣщина на единъ добръ запознатъ съ историческитѣ данни Д-ръ Бъкли е прослѣдилъ ранната история на любимата му Църква; той описва периода на нейната организация въ Съединенитѣ Държави, дава ясна прѣдстава на първитѣ Генерални Конференции, създаването на Конституцията и тълкуването на отдѣлнитѣ ѣ части; посочва значението на Стѣснителнитѣ Правила, най-вече първото и третото; раздѣлението на Канадийскитѣ Методисти отъ главното тѣло на Църквата; раздѣлата на Църквата на двѣ половини въ 1844; участието на мирския елементъ въ управата на Църквата; окръжнитѣ надзиратели; епископи за разнитѣ народности и езици; парламентарна история. Тѣзи и тѣмъ подобни въпроси отъ първостепенна важностъ за църковната управа се разискватъ въ новопоявилата се книга на Д-ръ Бъкли. Тя е еднакво полезна за проповѣдници и миряни отъ Метод. Еп. Църква.

Но тази, далечъ, не е единичната книга излѣзнала отъ перото на Д-ръ Бъкли. Всичкитѣ негови литературни произведения сж намѣрили голѣмъ приемъ и заслужена оцѣнка между американската четеща публика: „Овесъ или Дивъ Овесъ; Цѣрене чрѣзъ вѣра; Християнска Наука; Християнитѣ и Театра; Страната на царизма и Нихилиститѣ; Пжтешествия въ три континента; История на Методизма въ Съединенитѣ Държави; Говорене безъ писмено приготвление; Прѣдполагаеми чудеса; Кривината и опасността отъ даване изборни права на жената; Теорията и Практиката на Чуждестраннитѣ Мисии. Ето на кратко какви сж способноститѣ и дѣлата на този изполинь въ Методистска Църква, който се казва Д-ръ Бъкли.

Изъ *The Western Christian Advocate*.

Д-ръ Е. Е. Каунтъ.

Генералната конференция на Метод. Еписк. Църква

държана въ Миннеаполисъ, Минес. отъ 1 до 28 май н. с.

Стогодишнината на Генералната Конференция събрана въ Миннеаполисъ, Щата Минесота, се благополучно отвори на 1 май (н. с.), 1912. Споредъ общеприетия обичай това грамадно тѣло отъ Християнски Свещенослужители и миряни се прѣдседателствува отъ Епископитѣ, които се изреждатъ споредъ старшинството на тѣхния изборъ. Епископъ Уаренъ като най-стариятъ по изборъ, прѣдседателствува на първото заседание.

Особно внимание се обръща на религиозната атмосфера въ Конференцията. Тази година наредбата и ржководенето на религиознитѣ събрания бѣ възложено на една специална комисия подъ надзора на нейния прѣдседателъ Еписк. пѣ Бери. Съгласно наредената програма, прѣдседателстващиятъ Епископъ Уаренъ обяви „че лозунгътъ на сегашната Конференция ще бжде Общение съ Бога“. Всѣка заранъ прѣзъ течението на мѣс. май Епископи, Свещенослужители и разни проповѣдници отлични по своето религиозно устрѣие и духовна сила сж говорили на Конференцията върху теми отъ първосте-

пенна религиозна важностъ. При отварянето на сесията съ насърбено и благоговѣйно настроение Конференцията стояйки права, изслуша секретаря като спомена имената на епископитѣ които се прѣселиха въ земята на живитѣ прѣзъ послѣднитѣ четири години. Имената имъ сж: Саиръсъ Фосъ, В. Ф. Малалю, Д. А. Гудсель, Хенри Спелмаяръ.

Споредъ най-послѣднитѣ извѣстия, заседанията се отличаватъ по своитѣ умѣли разисквания върху много важни и жизнени въпроси и по разширената дѣйностъ на Метод. Еписк. Църква проявена прѣзъ послѣднитѣ четири години въ разни морални и религиозни движения. Делегатитѣ, повече отъ осемстотинѣ души, събрани отъ разни страни на свѣта не сж въ състояние да ни дадатъ пълна прѣдстава на онова голѣмо число присжтствуващи, които подбудени отъ дълбокъ интересъ пълнитѣ отъ денъ на денъ галеритѣ на грамадната аудитория. Понѣкога, когато се турятъ на разискване сжdboносни въпроси въ които сж съсрѣдоточени жизнени

интереси, ентузиазмътъ при дебатитѣ нѣма граници. Едва ли има друго по-козмополитанско събрание въ свѣта. Тука сж прѣдставени чрѣзъ своитѣ делегати всичкитѣ велики народи на земята. Въ едно отъ заседанията четиримата китайски делегати наелектризираха грамадната аудитория съ такава вълна ентузиазмъ, щото цѣлото събрание почна да пѣе и да хвали Бога. Тѣ говориха за побѣдоносната сила на Християнството въ великата китайска империя, и какъ тази послѣдната се прѣобразува въ република съ религиозенъ напрѣдъкъ и свобода. Съ дълбока признателностъ тѣ заявиха че всичко това се дължи на мисионеритѣ на Кръста Тѣ настоятелно молиха да се изпратятъ още повече благородни труженици въ отечеството имъ.

При козмополитанския характеръ на конференцията, нека споменемъ и другъ отличителенъ знакъ — голѣмата начетеностъ на делегатитѣ. Б-зъ да говоримъ за умственитѣ качества на проповѣдницитѣ делегати, които образуватъ една половина отъ събранието, мирянитѣ делегати сж людие съ високи качества подбрани измежду най-добритѣ и високопоставенитѣ. Губернатори, членове отъ касационнитѣ сѣдилища, сенатори, народни прѣдставители, професори отъ университетитѣ, и видни людие измежду търговското съсловие влизатъ въ състава на този върховенъ Църковенъ Съборъ. Нека споменемъ нѣкои отъ тѣзи исторически имена. Една отъ мирянитѣ делегатки е и Г-ца Италия Гарибалди внучка на великия Гарибалди койго прѣди 40 години воюва за независимостта и обединението на Италия. Тамъ заседаватъ и братски делегати отъ всичкитѣ клонове на Методизма по свѣта. Тѣ сж носители на горещи братски чувства и поздравии отъ своитѣ религиозни организации.

За сега ще споменемъ само нѣкои отъ дѣлата на Конференцията. Епископскиятъ докладъ иде на първо мѣсто. Той борави съ напрѣдъка на Църквата прѣзъ послѣднитѣ четири години. Духъ, политика и управление надлежно се третирагъ. По обемъ той обгръща цѣлия свѣтъ за това по необходимостъ този докладъ разглежда всичкитѣ фази на върховната дѣятелностъ. Като най-пълненъ отъ всичкитѣ доклади въ такъвъ Върховенъ Съборъ, прочитането му трѣба да е отнело най-малко петъ часа. Освѣнъ този докладъ, обемистии рапорти сж били четени и отъ онѣзи Епископи които сж били назначени въ разни части на свѣта. Епископъ Бъртъ като прочелъ своя рапортъ за състоянието на работата въ Европа далъ много благоприятни отзиви за България.

Въ едно отъ заседанията една специална комисия внесла рапортъ съ който прѣдлага да се намали величината на тази четиригодишна конференция. Послѣдвало дълго интересно разискване, но при гласуване, рапортътъ билъ отхвърленъ и Конференцията си остава въ сѣмъ обемъ. Конференцията рѣшила да постави въ списъка на прѣстарѣлитѣ трима измежду досегашнитѣ 18 епископа за голѣмата скръбъ най-вече на одного отъ тримата. Ще се избератъ осемъ нови Епископи. До сега се знае за избора на единъ Д-ръ Стунцъ койго за послѣднитѣ четири години е държалъ мѣстото на помощникъ секретаръ на Метод. Бордъ и като такъвъ е ималъ подъ грижата си и работата въ България. Този изборъ съ 2/3 при първо гласуване се справедливо счита за твърдъ, сполучливъ, и той показва съ каква почитъ и довѣрие се ползва новоизбрания епископъ.

Домовладиката.

(Продължение).

ГЛАВА XI

Ерменгардини писма.

Хюго Калонеръ най-много очудваше роднинитѣ си съ тактичността и явното спокойствие, съ което се приравняваше на новия животъ. Тѣ очакваха да се покаже нетърпимъ къмъ прѣжнитѣ на сѣмейството имъ обичаи, да се противопостави даже на извѣстни привички и да въведе новъ режимъ въ Кулитѣ. Но вмѣсто това той съблюдаваше съ неизмѣнна точностъ всички стари наредби, прѣдавани по традиция въ сѣмейството. Прѣдстоеше ли нѣкаква длъжностъ да се извърши, Хюго бѣше наврѣмененъ, като часовникъ. Но това, което най-много очудваше цѣлото домочадие, бѣ Хюговата акуратностъ най-вече за обща молитва сутринъ Г-нъ Калонеръ имаше обичай да прочита всѣка заранъ една частъ отъ Библията на общо събрание въ залата. А сега, като неговъ замѣстникъ, Хюго не допускаше нищо да му попрѣчи въ изпълнението на тая длъжностъ. Калонеритѣ не можеха да разбератъ, какъ тъй е могълъ Хюго да спазва истинско религиозно чувство въ душата си, като се е скиталъ цѣлъ животъ и се е срѣщалъ съ какви не безбожни хора. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха даже убѣдени, че всичко у него е формално, че той е врѣмененъ служителъ на Бога и, слѣдователно лицемеръ.

Както и да е, щомъ звъннѣше сутринъ 9 часа, Хюго и Хъмфрей влизаха въ залата на обща молитва.

На утрѣшния день слѣдъ пристигането на Модъ

Лесли въ Кулитѣ, Хюго се появи самъ. Хъмфрей не дойде даже и кога седнаха на закуска.

— Кждѣ остана момченцето? — г-ца Калонеръ попита.

— Оставихъ го да си лежи, отговори Хюго. Не е добръ тази заранъ.

— Тѣй ли? Какво му е? Колко съжалявамъ! — отвърна г-ца Калонеръ, като правнѣше усилия да се покаже загрижена.

— Простудилъ се е, види се — нѣщо, което е май опасно за неговото слабо тѣло. Много му се искаше да види леля си Ерменгарда. Общахъ се да ви извѣстятъ неговата поржчка, като сжщеврѣменно се постарахъ да го убѣдя колко неразумно е желанието му.

Хюго говорнѣше, като сжщеврѣменно раздаваше писмата. Имаше само едно за Гарда. Тя поблѣднѣ странно, щомъ го взѣ, за щастие незаблѣзана отъ никого.

— Ще ида при Хъмфрей, тя каза тихичко, като мушна писмото въ джеба си. Ще му занеса горѣ закуската.

Хюго я погледна очудено, но не каза нищо. Гепси се силно възмути отъ тая постѣпка, а Модъ Лесли, напротивъ, си отдѣхна облекчена.

Ерменгарда нареди сама таблата съ закуска, но изглеждаше да върши всичко механически и съвсѣмъ разсѣяно Хюго ѝ отвори вратата, но тя, като че ли, не го видѣ, и отмина безъ да продума.

Тя се качи бавно въ малкия будоаръ, кждѣто спѣ-

ше Хъмфрей; дѣтето я посрѣщна съ ласкавъ и признателенъ усмихъ.

— Лельо Гардо! той извика радостно. Татко се боеше, че вие не ще дойдете, но азъ бѣхъ увѣренъ, че ще ми изпълните желанието. Колко сте мила и хубава!

— Гарда сложи таблата до леглото. Хъмфрей ѝ хвана ржката и я цѣлуна.

Ржцѣтъ и главичката му пламтѣха въ огънь. Блѣдото лице бѣ зачервено, очитѣ блѣскаха; покашливаше малко, дишаше бързо и трудно.

Ерменгарда сложи студена ржка връзъ главата на Хъмфрейто и каза нѣжно:

— Горкото момченце!

Той я погледна сѣсно усмихнатъ. Никога по прѣди Ерменгарда не бѣ била тъй нѣжна къмъ него. Милчкото болно Хъмфрей се почувствува до безграничье щастливъ сега.

— Добрѣ ще е да закусимъ малко, каза Гарда сѣ тъй спокойно. А Хъмфрей при все, че не му се ядѣше, взѣ съ готовность отъ ржцѣтъ ѝ. Той се взираше сѣ въ нея; очитѣ му се, наистина, упойваха отъ нѣщо много мило нему.

— Спа ли добрѣ нощесть, Хъмфрей? Гарда запита слѣдъ като слабата закуска се привѣрши.

Момченцето поклати отрицателно глава.

Не много, той отговори. Сѣ ми се мѣркаше въ сѣня Гепсиния вампиръ и она мраченъ таванъ съ оржжията, дѣто подѣтъ тъй чудновато скърца! Лельо Гардо, наистина ли ходи вампиръ тамъ? Или сж само приказки?

— Всичко е измислица! Гарда отговори тихо. Азъ съмъ живѣла тука цѣлъ животъ, но не съмъ ни чула, ни видѣла такова нѣщо.

Забулената дама е само въображение! Най-добрѣ ще е да забравимъ всичко и да си заспимъ.

— Азъ я гонихъ цѣла нощъ по тавана, Хъмфрей каза замислено. Сѣ ми се струваше, че вие, лельо, сте забулената дама. Искахъ да я уловя, но не можахъ. Ако седнете ей тука близичко до мене, може да заспя. Ще ми позволите ли да държа ржката ви? Така ще съмъ увѣренъ, че сте сѣ при мене.

Ерменгарда поразтърси възглавницитѣ и нагласи Хъмфрейто да му е удобно. Какъ бѣ възможно да не се покаже нѣжно къмъ това болново, крѣеще дѣте? Ахъ, ако да можеше само да се вкамени сърдцето ѝ! Дано прѣстанѣше и Хъмфрей да показва туй особно прѣдпочитане къмъ нея! Напротивъ, той се отправяше сѣ къмъ нея за нѣкои малки услуги, на които тя не можеше да откаже. А съ каква вътрѣшна борба тя вършеше всичко това, никой не знаеше и не трѣбваше да узнае.

Хъмфрей заспа, като сѣ държеше ржката ѝ. И когато се унесе въ дълбокъ сѣнь, той отпусна Гардината ржка. Тогава дори ѝ се удаде възможность да отвори писмото, което бѣ получила.

Тя го прочете безъ да трепне еднажъ и още еднажъ. Слѣдъ това го сгъна и тури въ джеба си. Лицето ѝ съвсѣмъ поблѣднѣ, въ очитѣ ѝ свѣтна страненъ блѣсъкъ.

Когато слѣдъ половинъ часъ Хъмфрей се внезапно пробуди, той извика уплашено, щомъ погледѣтъ му падна въ лицето ѝ. Тя се наведе надъ него, за да прогони фантастичнитѣ образи на сѣня, но Хъмфрей я погледна пакъ право въ очитѣ и каза:

— Лельо Гардо, какво има? Какво се е случило?

— Ти трѣба да си сънувалъ пакъ страшенъ сѣнь, Хъмфрей.

Не, не, искамъ да кажа друго, искамъ да кажа... за васъ.

— За мене?

— Да, вие сте друга сега. Какво се случи? Наскърбена ли сте за нѣщо?

Тя се усмихна съ чудноватъ усмихъ, който даже Хъмфрей позна, че е прѣсиленъ.

— Нѣма нищо, Хъмфрей. Стояла съмъ сѣ при тебе. Но тоя отговоръ не го задоволи. Той впи още по-изпитателенъ погледъ въ нея тъкмо, когато татко му влѣзе въ стаята.

— Вие не сте закусили, той каза на Ерменгарда. Очаквахъ ви всѣка минута да слѣзете въ залата. Хъмфрей, ти си съвсѣмъ забравилъ да съобразишъ това, нали? Хъмфрей замълча смиренно съкрушенъ.

— Азъ не знаехъ, той най-послѣ отговори. Защо не ми казахте, лельо Гардо!

— Защото сама съвсѣмъ забравихъ, тя каза. Нѣма нищо, ще отида ей сега да използвамъ загубеното врѣме.

Тя се отстрани най-спокойно, а Хъмфрей жално, жално я изгледа и се отдалечи.

— Ахъ, колко я обичамъ! той каза, като си леко въздѣхна. Тя ми даде да закуся и ме приспа. Дано дойде пакъ слѣдъ малко!

— Не трѣба да изисквашъ много отъ нея, милечко, Хюго каза съ нѣжния си властенъ тонъ. Ти знаешъ, че нѣмашъ право да се обръщашъ къмъ никого тука.

— О, да, татенце, но леля Гарди ми е тъй мила!

Но отъ приказване кашлица задави Хъмфрейто, а заедно съ туй температурата се повиши и дишането стана се по трудно. Подирѣ нѣколко часа на Хъмфрей приплѣ съвсѣмъ. Повикаха лѣкаря, който каза доста загрижено, че било, приливъ въ блѣтитѣ дробни.

Прѣмѣстиха Хъмфрейто веднага въ една по-голяма и по-удобна стая. Строги поржчки се дадоха отъ лѣкаря за температурата, храната и надзора. Модъ Лесли се указа въ случая неоцѣнима помощница.

Мръкваше се пакъ. Температурата на болничкото дѣте се покачи. То се мѣташе не спокойно въ леглото си и не прѣставаше да шепне, че иска да види леля си Ерменгарда. И пакъ почна да бѣлиува, че забулената дама и леля Гарда сж едно и сжщо лице, и че трѣба да ги търси сѣ въ мрачния таванъ.

Хюго се опита напраздно да успокои дѣтето. Най-послѣ Модъ се обѣща на Хъмфрейто, че ще отиде да доведе леля Гарда. И въ дѣйствителность, тя намѣри приятелката си съвсѣмъ сама въ една отдалечена стайка. Гарда стоеше тамъ съ сгърнати ржцѣ и гледаше вънъ разсѣяно.

Модъ угади смѣтно още прѣзъ деня, че нѣщо се е случило съ Гарда. И сега тя не запита никакъ за Хъмфрей; тя се показа дори безчувствена къмъ туй, което бѣ трогнало всички.

— Гардо, мила Гардо, Модъ се обърна къмъ нея. Знаешъ ли, че Хъмфрей е много злѣ?

— Кой е много злѣ? попита Гарда блѣниво.

— Ти знаешъ кой — Хъмфрей. Тѣ сигурно сж ти казали, че той е много, много боленъ.

Гарда почна да се пробужда отъ безчувствеността си.

— О, да, казваха, че ималъ приливъ въ блѣтитѣ дробни. Много съжалявамъ. Горкото момче! Има ли опасность за живота му?

— Дано да нѣма! Но той е толкозъ слабицкъ, щото такава една простуда е гибелна за него. Той сѣ пита за тебе. Ще дойдешъ ли да го видишъ? Азъ сѣ очаквахъ, че ще дойдешъ.

— Трѣбва да съмъ забравила, Гарда отговори, като последва Модъ.

Хъмфрей поздрави леля си съ свѣтнали отъ радост очи, но съ слабъ, измжченъ усмихъ. Хюго се изправи изведнажъ на крака и продума почти съ шепотъ:

— Много ви съмъ задълженъ, Гардо. Съжалявамъ,

че Хъмфрей ви тъй бързо, но е невъзможно да се умири другояче.

Слѣд това той си излѣзе отъ стаята, като прѣдусѣти, че присѣтствието му е тамъ нежелано.

Гарда се приближи до момченцето и му продума. Хъмфрей се усмихна и почна да се успокоява отъ присѣтствието и гласа ѝ. Той не можеше да говори, а важно бѣше да се пази въ пълна тишина. Гарда седна при него и заглади нѣжно руситѣ кждрици на болното момченце. То се скоро успокои и заспа. Като че ли нѣкаква момческа сила се разливаше изподъ прѣситѣ ѝ! Самъ Хюго не можа тъй да успокои събственото свое мило момченце!

Модъ наблюдаваше отъ страна болното дѣте и вардачката, и колкото повече се вираше въ класическия Ерменгардинъ, профилъ, толкова повече се увѣряваше, че нѣкаква силно душевно сътрѣсение я е покрусило.

Хъмфрей се унесе пакъ въ дълбокъ сънъ; и Ерменгарда почна да се отстранява по сжщия безчувственъ начинъ.

— Гарло, каза Модъ, като стана и я погледна право въ очитѣ, нѣщо се е случило съ себе. Моля ти се, кажи ми, какво е!

— Да, отговори тя тихичко, ще ти кажа. Искамъ да ти кажа, защото мисля, че ти имашъ право да знаешъ всичко и да сѣдишъ за себе си.

Като каза това, Гарда извади изъ джоба си два листа, които връжи на Модъ съ обяснението —

— Това е копие отъ писмото, което изпратихъ сама на Макса, а това е неговиятъ отговоръ.

Слѣд туй тя се отпусна въ едно крѣсло, облѣгна глава и затвори очи, като въ крайна изнуда.

Модъ прочете грижливо писмата подъ абажурената ламба.

Ето съдържанието на първото:

Драги Максе,

Слѣдъ всичко, що се случи слѣдъ смъртта на баща ми, считамъ, че едно пълно обяснение, помежду ни е повече отъ наложително. Моего положение се измѣни съвършено сега; а разликата ще почувствуващъ самъ ти много по-силно, може би. Да ти дамъ зестра е нѣщо невъзможно при тия обстоятелства. Въ скоро врѣме ще трѣба да скжсамъ всички връзки съ Кулитѣ. Въ такъвъ случай, освѣтъ че не ще ти помогна въ постигане прѣдначертежа на твои животъ, но ще ти бѣда даже прѣчка. Ето защо трѣба да обмислимъ добръ въпроса прѣди да продължимъ да се считаме за годеници. Попитай сърдцето си дали е готово да направи тая жертва. Азъ съмъ готова да сподѣля съ тебе и бѣдностъ и нищета въ сравнение съ досегашното ми положение, но не съмъ по никой начинъ съгласна да ти бѣда прѣчка. За това прѣдпочитамъ да се оттегля, докато не е още късно да не би да се обърнешъ единъ день къмъ мене съ изобличение, че съмъ ти попрѣчила въ прицѣлитѣ на живота.

Както виждашъ, това писмо далечъ не е любовно, Максе. Не говоря за любовъ, защото съмъ убѣдена, че е по добръ да не се повтаря въ такъвъ именно случай казаното много пжти. Ти знаешъ, какви сж чувствата ми къмъ тебе и че азъ не се промѣнямъ лесно. Останалото е въ твоитѣ рѣци. Казала съмъ всичко нужно. Остава сега на тебе да земешъ едно или друго рѣшение. Въ всѣки случай, увѣрена съмъ, че ще си останемъ за винаги най-добри приятели.

Твоята обична Ерменгарда Калонеръ.

Отговорътъ бѣше много по кратъкъ.

Драга г-це Калонеръ.

Слѣдъ толкова подробенъ свѣдѣния, съ които благоволихте да ме осѣтлите, за мене не остава нищо

друго освѣтъ да ви кажа, че сте свободна. Отъ собствениятъ ваши думи заключавамъ, че съвѣтъ не е по вкуса ви да се ангажирате за мене; а азъ (пази Боже!) не ще се даже опитамъ да ви задържа. Ако би да се срѣснемъ не слѣдъ дълго, отношенията ни ще бѣдатъ приятелски, споредъ както вие имате добрината да внушите.

Вашия Максъ Лесли.

ГЛАВА XII Съ Хъмфрей.

Модъ прочете писмата повече отъ единъжъ и погледна загрижено Ерменгарда. Тая послѣдната стоеше сѣ въ сжщата наклонена поза въ голѣмия столъ край огъня. Чертитѣ на лицето ѝ бѣха вледени, каго на статуя безъ да проявятъ ни единъ отъ дълбоко скрититѣ силни усѣти.

Модъ се много наскърби отъ тоя неочакванъ обратъ на отношенията между брата и приятелката ѝ. Но въ сжщность братовото ѝ рѣшение не я много очуди, защото тя знаеше добръ до каква степенъ Максъ бѣ робъ на амбицитѣ си. Модъ най-вече скърбеше за начина, по който братъ ѝ постъпи. Той трѣба да е билъ силно ядосанъ, когато е писалъ това писмо. Но туй не можеше да извини Макса, защото явно личеше, какво той е гледалъ по всѣкой начинъ да се освободи отъ Гарда. А вмѣсто самъ да ѝ изкаже намѣренятия си, той се залави за Гардиния прѣдлогъ най-безчеловѣчно и хвърля върху и виновността.

Модъ се наистина, срамуваше отъ поведението на брата си, когото тъй обичаше и уважаваше при все, че не се слѣпѣше къмъ недостатѣцитѣ му.

Тя се приближи сега до Ерменгарда и повърна писмата ѝ. — Гардо, тя каза, не мога ти каза, колко съжбявамъ за всичко туй; но трѣба да кажа, че съжбявамъ Макса повече отъ тебе.

Гарда я погледна въпросително.

— Ти си постъпила великодушно, най-несебелю биво, доблестно даже. А Максъ се показа невеликодушень и безчеловѣченъ. Той е повече за съжаление отъ тебе.

Ерменгарда не отговори; слѣдъ минутно колебание тя запита.

Ти си изпитала Модъ, що е бѣдностъ и борба за живота. Кажи ми, какъ бихъ могла най-лесно да си проправя пътъ и да печеля скромната си прѣхрана? Ще имамъ малкъ, съвѣтъ незначителенъ собственъ доходъ. Можъ ли ми внуши нѣкой начинъ да допълни нужното и стана независима? Принудена съмъ, както изглежда, да остана въ Кулитѣ до идущата пролѣтъ, а слѣдъ това ще съмъ свободна; тъй че врѣме е да се замисля за недалечното бѣдеще.

Лицето на Модъ се помрачи: тя знаеше, колко трудно е да се бори човѣкъ съ нѣмотия. А какъ ли гордата, навикнала на най-охолень животъ Ерменгарда, ще може да се прѣклони на мжчителнитѣ незгоди въ живота?

— Гардо, тя каза, мила Гардо, недей говори така! Не бива да мислишъ, че ще останешъ сама въ свѣта. Ето — леля ти, сестра — ти, ти ще живѣешъ съ тѣхъ. Г-ца Калонеръ си има срѣдства. Тя не ще те никога остави да се скитаешъ по свѣта за работа. Ти ще се наставишъ нѣйдъ добръ и ще си винаги заобиколена отъ хора които те обичатъ.

— Въ сжщность... никой не ме обича, отвърна Ерменгарда. А понѣкога ми се струва, че и азъ никога не обичамъ. Кой знае, може би сърдцето ми да е съвѣтъ закоравѣло!

Модъ разбра, колко дълбоко бѣ ранено Гардино сърдце.

— Мила Гардо, тя каза, ти си, наистина нещастна.

— Какво има отъ туй? Нали е такава участта на повечето хора?

— Гардо, Модъ прошепна най-нѣжно, ти чувствуващъ нещастieto си повече, отколкото е нужно.

— Какъ тъй?

— Не ми се сърди, Гардо, ако ти кажа... боя се, че ти си забравила да вѣрвашъ въ Бога.

Ерменгарда подвигордо устни.

— Богъ не се е показалъ разположенъ къмъ мене, тя каза, щото да усѣти и азъ отъ моя страна вѣрата, за която говоришъ. Ти сама знаешъ всичко, що ни върхлетъ отъ Него напоследъкъ. Мога ли слѣдъ всичко туй да вѣрвамъ въ Него?

— „Това, което азъ правя ти сега не знаешъ, но изпослѣ ще разумѣешъ“.

Пакъ сжиятъ прѣзрителенъ усмивъ.

— Тия думи съмъ чула отъ тебе и въ другъ случай. Ти си наистина, много добра, но твоята доброта е цѣла енигма за мене, а сега устата ми не може да обхваща загадки. Максъ и азъ се по-добъръ разбираме

Модъ се вгледа замислено въ огъня и слѣдъ кратко мълчание каза:

— Максъ не припознава никакъвъ Богъ Той направлява живота си само по собствения си разсудъкъ и свѣтска мъдростъ. Ето защо ти е писалъ такова егоистично писмо.

— Не мога да се съглася съ тебе, Модъ, Гарда отговори. Максъ ми е по-понятенъ отъ тебе. Ти казвашъ, че той не признава никакъвъ Богъ; не зная, — но, като че ли и азъ почивамъ да се колебая въ Неговото съществуване. Истина, че вѣрвамъ смѣтно въ нѣкакво Божество, но за вѣрване е, че и това ще изчезне слѣдъ време. Какъ може единъ Богъ да ни помогне въ мъчно-тиитъ на живота? Не зная. Туй ще каже да се надѣешъ за помощъ сѣ едно отъ нѣкоя безжизнена статуя! Възможно ли е да се грижи Богъ за всѣки атомъ поотдѣлно въ всемира? Абсурдно е да хранимъ такава суетна надежда.

— „Не се ли продаватъ двѣ врабчета за единъ асарий и ни едно отъ тѣхъ не ще падне на земята безъ волята на Отца? А вамъ и космитъ на главитъ ви сж всичкитъ прѣброени“.

Гарда се вгледа въ Модъ безъ да трепне и въ хубавитъ ѝ очи заблѣскаха искри.

— Иди си по-добъръ Модъ, каза тя, да не би да кажа нѣщо което ще те ужаси. Ти си много добра, и намѣренията ти сжщо сж много добри, но недоставки и библейски правила не сж въ състояние да попълнятъ празнотата въ сърдцето ми. За тебе тѣ значатъ много, но за мене крива такава подигравка, за която не искамъ да говоря. Благодаря ти, че ми съчувствуващъ въ тия тежки минути, но скърбта ми лежи тъй дълбоко, щото никакви благи думи не могатъ я засѣгна. По-добъръ ще е, може би, да запазишъ науката си за нѣкой по-достое-енъ отъ мене. Когато трѣбва да се въздѣйствува на сърдце тъй ожесточено и естество тъй опако, като моето, добронамѣрени старания, като твоитъ може да принесатъ повече вреда отколкото добро. Прости ме, дѣто говоря тъй откровенно и недей, моля, се докача. Ти знаешъ, че азъ трѣбва винаги да говоря само истината.

— Разбира се, тъй трѣбва да е, отговори Модъ. Желала бихъ само да можехъ да сторя нѣщо за тебе.

— Ти вършишъ за мене много повече отъ кой да е другъ, каза Гарда, като се трудѣше да се усмихне. Азъ се довърявамъ напълно на тебе — само ти знаешъ моята тайна. — никой другъ.

— А какво ще кажешъ на другитъ?

— Не зная още, ще трѣбва да си помисля. Лека нощъ, Модъ; иди си по-добъръ. Късно е вече; а нѣма защо да вардимъ и двѣтѣ болното дѣте. Азъ ще остана при него докато дойде Хюго.

Явно бѣ, че Гарда търсѣше случай да остане сама; за това Модъ я цѣлуна и си излѣзе.

Хъмфрейто спѣше спокойно дишаше по-лесно, изглеждаше, да му е подобрѣло. Ерменгарда нагласи всичко, както трѣбва около болното, послѣ седна край огъня и се унесе въ печалнитъ си мисли. И когато Хюго тихо влѣзе въ стаята, тя се стрѣсна отъ гласа му.

— Дойдохъ да ви отмѣня, каза той шепнейки. Крайно ви съмъ задълженъ за всичко, което сторихте за моето дѣте. Той не е спалъ тъй добъръ за повече отъ двадесетъ и четири часа. Вашето присѣствие го чудно успокоява.

— Като е тъй, по-добъръ е да ме оставите при него, отговори Гарда. Съвсѣмъ не ми се спи — тука ще се чувствувамъ даже по-добъръ отъ дѣ да е другадѣ. Той е хвърлилъ днесъ око на мене; утрѣ, може би, ще настоява вие да стоите сѣ при него. При това прѣдо-читамъ да остана тукъ, както съмъ сега, отколкото да ме повикатъ посрѣдъ нощъ.

Гарда настоя на своето и Хюго не ѝ се противи. Той угади, че нѣщо измѣня Гарда и се чудѣше дали не е въ свръзка съ онова писмо, което трѣбва да е било отъ Максъ Лесли. И тъй Хюго трѣбваше да я остави да варди болното Хъмфрей самичка

Нѣколко часа се изминаха въ пълна тишина. Но около четире часа дѣтето се събуди. То се чувствуваше много по-добъръ и понска даже да хапне нѣщо.

— Охъ, колко по-лесно дишамъ сега! каза то. Лелйо Гардо, вие ли стояхте съ мене цѣла нощъ? Колко ли сте уморена? Хайде пийте и вие съ мене малко чай!

Ерменгарда хапна малко, за да му угоди; послѣ тя сложи Хъмфрейто на възглавницитъ съ надежда пакъ да го приспи. Но Хъмфрей я погледна съ широко отворени очи и каза:

— Лелйо, искамъ да се помоля.

— Помоли се тогава, Хъмфрей.

Дѣтето си закри съ ржка очитъ, но слѣдъ малко погледна пакъ и каза:

— Ще ми помогнете ли, Лелйо?

— За какво искашъ да се молишъ, Хъмфрей?

— Искамъ да кажа на Исуса всичко — да му благодаря, че съмъ по-добъръ

Съ голѣмо усилие Ерменгарда прошепна нѣколко думи които ѝ се видѣха най-формални. Но тѣ, види се, задоволиха напълно Хъмфрейто, защото лицето му свѣтна отъ радостъ. То си въздѣхна дълбоко и каза:

— Колко, о колко бѣше добъръ и благъ Той?

— За кого говоришъ, Хъмфрей?

— За Исуса — нали Той умрѣ за насъ?

— Великото Христово изкупление не прѣдставляваше за Гарда никакъвъ интересъ отъ личенъ характеръ. Но тя отговори:

— Да, Хъмфрей.

— Но дѣтето се възрѣ съ изпитателенъ погледъ въ лицето ѝ и каза —

— Лелйо Гардо, нѣщо се е случило — вие сте наскърбена.

— Всѣкой си има своитъ си мъчнотии, отговори Гарда, като гладѣше кждравата руса косица. Но ти нѣма за какво да се безпокоишъ, Хъмфрей.

Дѣтето пакъ се вгледа неуклончиво въ лелиното мило лице

— Чухъ малко нѣщо отъ онова, що казахте на г-ца Лесли. Не спѣхъ съвсѣмъ дълбоко прѣзъ всичкото

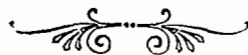
врѣме. Ахъ, колко съжалявамъ, Лелйо! Казали ли сте всичко, всичко на Исуса?

Гарда не отговори.

— Той ще сподѣли съ васъ всичко, ако Му кажете,

Хъмфрейто продължи, като почна да заспива пакъ Да, Исусъ ви много, много обича. Той ще понесе съ васъ тежкия товаръ.

(Слѣдва).

Проповѣднически отдѣлъ.

Отъ Homiletic Review и др.

Внушения за проповѣди прѣзъ юни

I. Жизнениятъ животъ.

Текстъ: *Който прѣбжда въ мене и азъ въ него, той приноси плодъ много.* — Иоанъ 15:5.

Никакви обреди, таинства, иди църкви не могатъ да дадатъ животъ. Христосъ е единичниятъ източникъ на духовния животъ. Той е лозата, и животътъ що той дава на пржките е:

I. Даръ, който трѣба да придобиемъ: 1. Като прѣбждаме въ него както пржката прѣбжда на лозата — не изкуствено, но истинско съединение. Само така ще потече у насъ божествения животъ. 2. Трѣба да сме насадени въ Неговата църква. Той се грижи за неговитѣ си, храни ги и имъ изпраща слънце и дъждъ.

II. Наша длъжностъ е да изживимъ този животъ. 1. Като принасяме плодъ. Това е върховното назначение на пржките. 2. Като принасяме по-много и по добъръ плодъ. Трѣба да се стрѣмимъ къмъ размножение, а това се постига чрѣзъ очистване. Любовта отсича това, което е излишно.

III. Христосъ въ насъ — е тайната за сила, за служение и за послушание.

IV. Послѣдствията. 1. Много плодъ. Въ това се прославя Отецъ ми. Постояненъ плодъ: това изявява нашата искреностъ и отразява славата на земледѣльца. 2. Отговорена молитва: каквото искате ще просите и ще ви бже. 3. Пълнота отъ радостъ. 4. Любовь Божия, излѣяна въ сърцата ни чрѣзъ прѣбждането въ Христа.

Божествената любовь.

Текстъ: *Така не е по волята на Отца вашего който е на небеса да погине единъ ошъ тѣзи мал. китѣ.* Мат. 18:14.

1. Волята на Отца. „Не е по волята на Отца вашего“.

2. Любовта на Спасителя. Той трепери за безопасността на малките.

3. Словото е на Духъ Свети. Той го е писалъ.

4. Източникъ на радостъ — спасението на дѣцата.

5. Пълна надежда. Ни едно отъ тѣхъ не ще погине.

Недѣлното училище.

Бѣлѣжки отъ Henry H. Meyer.

Урокъ 1 Юни 3.

Слушане и изпълняване, Лука 6:33-49.

Исусъ учеше, че не трѣба да сме *само* „слушатели“, но той не искаше съ това да омаловажи значението на слушането словото Божие, както мнозина днесъ твърдятъ. Молитва, размишление, четене библията и цър-

III. Сърдцето като градина за дѣца.

Текстъ: *Съ всичкото си пазене пази сърцето си.* Прит. 4:23.

I. Плъвели. 1. Има много и различни видове. 2. Тѣ растатъ отъ самосебе си. 3. Бърже се размножаватъ. 4. Тѣ не сж за полза въ градината, но за врѣда. 5. Какъ да се отървемъ отъ тѣхъ? Да ги изкубемъ долѣто сж малки. Да ги изкоренимъ. Дълго врѣме се изисква за това. 6. Нека приложимъ това на грѣховетѣ и лошитѣ навици въ нашия животъ.

II. Цвѣтя и плодове — хубави и на цѣна. 1. Разни видове рози, лилякъ и др. 2. Съ голѣмъ трудъ се обработватъ. 3. Наградата: а) като ги гледаме какъ растатъ; б) като беремъ отъ тѣхъ плодове и цвѣтя. 4. Приложи това на добритѣ думи, благороднитѣ дѣла, хубавитѣ качества въ характера.

III. Нужда отъ помощъ. 1. Защо? Поради липса на знание и опасностъ отъ правене грѣшки. 2. Помощъ — отъ кого? Отъ родители, учители, другари и стари приятели. 3. Най-голѣмиятъ помощникъ, който може да пази сърдцата ни, е Исусъ.

IV. Момчетата и момичетата въ Църквата.

екстъ: *И стѣгдихъ на града ще сж пълни съ момчета и момичета.* Захар. 8:5.

I. Изясни пророчеството на Захария 8:1—5 за изграждането на единъ великолѣпенъ градъ, центъръ на Божие Царство.

II. Участието на дѣцата въ този великолѣпенъ градъ. 1. Гледката на пророка. 2. Така е и сега съ дѣцата въ църквата.

III. Търсятъ се момчета и момичета. 1. Тогава — улицитѣ на града били пълни съ тѣхъ. 2. Сега — нека момчетата и момичетата отъ Недѣлното училище и Църквата доведатъ други ло като всички влѣзатъ вътрѣ.

IV. Християнскиятъ животъ не е противъ играта. 1. Едностранчивиятъ възгледъ пропуска невиннитѣ и безвръднитѣ нѣща. 2. Правдоподобниятъ възгледъ въ всичко туря на първо мѣсто Християнския духъ, та дори и въ играта. Нека това да контролира думитѣ, чувствата и дѣлата.

та е нѣщо повече отъ едно само видѣние, или вдъхновение. Набожността се проявява не само сутринъ и вечеръ, когато се молимъ. Единъ човѣкъ може да изучава у дома си теорията за мореплаването съ крупни съчинения по тоя въпросъ, но той не може да стане морякъ, безъ да е пътувалъ самъ по море, безъ да е проучилъ практически особеноститъ му. Християнинътъ не може, нито да усъвършенствува религиозниятъ си животъ, нито да земе участие въ общото подобрене на тоя свѣтъ, ако лично не се научи да бжде себе отрицаленъ, търпѣливъ, дързостенъ, готовъ да противостои на изкушение, да бжде правдивъ, честенъ, състрадателенъ къмъ бѣднитъ и нещастнитъ, да бърше сълзитъ, лѣкува ранитъ, подкрѣпя слабитъ, защищава онеправданитъ. Религията *трѣба* да се прояви въ живота. Нѣма повисши идеали и по-сигурни срѣдства за постигането имъ отъ тия на Християнството. Обаче, малко се е постигнало до сега само защото тия идеали, тия красиви теории не сж били напълно приложени въ живота отъ самитъ християни. Ето гдѣ е най-голѣмото зло — знаемъ, но не вършимъ. Зл. ст.: „бивайте и творители на словото, а не само слушатели да лѣжете себе си“. Яковъ 1 : 22.

Урокъ II. Юни 10

Свидѣтелството Христово за Иоаннъ Кръстителя. Май, 11;2 — 19.

Навѣрно Иоанъ Кръстителъ е сподѣлялъ напълно мнѣнието на своитъ съврѣмenniци за характера на царството, което Месия трѣбваше да основе. При това, изложенъ на тежки изпитани въ затвора, той за мигъ се осъмна въ Исуса и вѣрата му се поразколеба. Сжцатъ опитностъ сж имали мнозина слѣдъ него. Обаче, това не бѣ за дълго: отговорътъ Исусовъ бѣ твърдъ краснорѣчивъ и категориченъ, за да затвърди вѣрата му въ великата кауза Христова.

За вѣрвания християнинъ днесъ е мжчно не да признае, че Исусъ е обѣщания мисия, а да разбере сжщността на неговата мисия на земята. Въпросътъ не е, дали сж се изпълнили пророчествата въ лицето на Исуса, но именно, въ каква смисълъ Исусъ е „Спасителъ на свѣта“. За едни, Исусъ е личенъ Спасителъ на грѣха. Това ще потвърди множество повѣрвали въ него, която вѣра имъ е била безопасната котва прѣзъ врѣме на буригъ и изкушения въ живота. Обаче, има друго, може би, по-обширно значение въ думигъ „Спасителъ на свѣта“. Трѣбва да се покаже и оцъни мощното влияние на Христа за свършената обнова на човѣшкото общество. Този, който съзнава, че Христосъ прѣбивава и днесъ на земята и който вижда, че прогресътъ на човѣшкото общество върви съ безкрайна бързина къмъ осъвършенствуване, си задава практичния въпросъ, каква линия на поведение трѣбва да държи по отношение затвърдяване Божието царство на земята, съ други думи, какъ да се приспособятъ Исусовитъ учения при днешнитъ модерни социални условия? Дали принципигъ му за себеотрицание могатъ да се приложатъ въ днешния главоломненъ гурдъ за печала и обогатяване? Ако не сж приложени, коя е причината за това? Сферата, въ която отдѣленъ индивидъ се труди да уголѣми влиянието Христово, може да е малка и почвата да е твърдъ невъзприемлива, но не е възможно да се живѣе христоподобенъ животъ безъ да се почувствува благодатното му влияние. Тия единични тласъци ще разклатятъ и разрушатъ царството на Сатана..

Зл. ст.: Лука 7 : 28.

Урокъ III юли 17.

За трезвеността. Еф. 5 : 11-21.

Посланието къмъ Ефесянитъ изтъква много ясно, каква промѣна трѣба да стане въ ония, които сж повѣрвали напълно въ Христа. Безъ съмнѣние, много полесно е да се възприеме Христосъ и се живѣе съобразно съ неговитъ изисквания въ една чисто християнска срѣда, но нека си прѣдставимъ, какво значи да се намѣригъ въ единъ центъръ на най-низкото идолопоклонство и развратъ. Ефесянитъ трѣбваше да разбератъ, че тѣмъ прѣдстои да се простятъ свършено съ прѣдшния си животъ. Трѣбваше да имъ се напомни да избѣгватъ „дѣлата на тъмнината“, благодарение на които затворитъ сж пълни, а нещастията, пороцитъ — злото се е тѣй увеличило въ свѣта. Въ „тъмнината“ сж извършени редъ прѣстѣпления, които „свѣтлината“ слънцето е открило въ всичката имъ грозота. Въ „тъмнината“ се обезличава човѣкъ и неговото достоинство. Въ „тъмнината“ се граби, безчести, руши това, що въ видѣлината се е съ такава мжка градило и пзило. Чува се громкия позивъ: „не участвувайте въ дѣлата на тъмнината!.. Вие сте чада на видѣлината“! Трѣба да се отърси еднажъ за винаги човѣкъ отъ всичко низко, долнаво, което го прави да свежда очи, да крие лице отъ свѣтлината и нейнитъ изпитателни погледи. Трѣбва да се освѣтли порока, пиянството и всички врагове човѣшки, за да се прѣтроди обнови човѣчеството и застане на висотата на своето прѣдназначение отъ Спасителя.

Истинскиятъ християнинъ, който съзнава, че неговото „гѣло е храмъ на Духа Свети“ не ще си позволи да стори нищо, съ което ще го оскверни. Употрѣбата на спиртни пития помрачава съзнанието, та човѣкъ не може да контролира въ моменти на пияно състояние дѣянията си. Алкохолътъ разяжда системата и съдѣйствува да се приготви почвата за едно килаво поколѣние. Слѣдователно съзнателниятъ християнинъ, проникнатъ съ високитъ принципи на Христа за личното добро и това на ближния, ще се въздържи отъ всичко подобно.

Злаг. ст.: „Виното е присмивателъ и ракията крамолница“ Придчи 20 : 1.

Урокъ 4: юни 24

Прѣговоръ.

Изученитъ въ миналитъ уроци събития отъ живота на Исуса Христа, неговата служба и учения бѣха свършено страни за съврѣмenniцитъ му, Исусъ се мжчи да счути твърдатъ черупка на формализма, така че съмето на *духи* и *истината* да се насади и порасте, Исусовитъ мирогледи за живота и неговото назначение и уредба, за отношенията между хората и тѣхнитъ длъжности едни спрѣмо други бѣха свършено нови за фарисейгъ и всички между които той живѣ. Много отъ твърденията Исусови имъ се сториха невѣроятни, парадоксални. Стариятъ редъ бѣ впусналъ такива дълбоки корени, та всичко ново имъ се виждаше противно, дори революционно. Икономичнитъ задължения и отговорности, личнитъ и обществени условия за правилно сжществуване, употребата на богатството, изпълнението духа, а не буквата на вехтозавѣтния законъ, усиляване вѣрата съ дѣла, любене ближния, като себе си — всичко това бѣше ново, странно и нѣкакси нежелателно. Изпращането на дванадесетитъ, словото на гората, гдѣто се изложи идеалния начинъ живѣние и служене, туря въ дѣйствие една сила, която щѣше да направи прѣвратъ въ живота и мисълта на свѣта. Колкото по основно изучаваме въпроситъ, разгледани въ миналитъ уроци, толкова повече

се убѣждаваме въ истинността и силата на Христовото учение. Тукъ има нѣщо лично за всѣкого. Въпрѣки всичко Христовитѣ учения продължаватъ да си пробиватъ пътъ въ сърцата на хората, да носятъ сила, благодать, обнова. Благодарение на това ученията Исусови сж би-

ли цѣнни прѣзъ всичкитѣ минали вѣкове, тѣ сж цѣнни, интересни, велики и сега за всѣки който искрено търси истината въ тѣхъ.

Зл. ст. „Не дойдохъ да разруша, но да изгълня.“
Матей, 5:18.

Изъ далечнитѣ страни.

Международниятъ комитетъ на Млад. Хр. Дружества напослѣдъкъ е назначилъ 38 нови секретари въ разни азиатски и южно-американски центрове. Петнадесетъ отъ тѣхъ се поддържатъ отъ самитѣ туземци Мл. Хр. Дружества.

Членството на Женскитѣ Млад. Хр. Дружества е нараснало прѣзъ послѣднитѣ петъ години отъ 95,000 души на 167,000. А числото на националнитѣ (главнитѣ) секретари се е възкачило отъ 22 на 133 независимо отъ хиляда мѣстни секретари.

Една армия отъ 25000 души младежи измежду най-интелигентнитѣ и отъ двата пола слѣдватъ наукитѣ си въ мисионерскитѣ учебни заведения на Мала Азия. Тази грамадна морална сила що сега се подготвя, въ близкото бждеще ще извърши неочидани промѣни за всестранното повдигане на страната.

Грамотността между туземцитѣ въ Конго е дотолкозъ нараснала щото се чувствува нужда отъ образуване тѣхна собствена литература. Седемъ евангелски печатници въ Белгийския Конго безпреривно работятъ и изкарватъ четиво на дванадесетъ туземни нарѣчия. Между печатания материалъ издаватъ се и нѣколко вѣстника за туземцитѣ.

Миоситѣ — туземци въ южната частъ на Китай — прѣди десетъ години тѣяли въ дълбоко идолопоклонство, пиянство и разсточителностъ. Сега между тѣхъ е настъпило едно християнско движение което е промѣнило сърдцата на десетки хиляди. Г-нъ Николъ, който работи между тѣхъ, разказва за една колекция отъ прасета подарена отъ тѣхъ за издържка на мисионерската работа. Сто седемдесетъ и четири прасета били подарени само отъ една християнска община и докато ги закарали на пазаря за проданъ чрѣзъ други подарѣци числото нараснало до 300.

Една неграмотна негрятка се обърнала къмъ Бога въ едно село, Бразилия и пожелала да си купи Библия. Като неграмотна, тя неможала да си служи съ нея, но имала обичай да кани съседитѣ си, да имъ пѣе духовни пѣсни, и слѣдъ като имъ казала какъ е намѣрила Христа, тя давала книгата на нѣкой ученикъ съ молба да прочете на събранитѣ. За тази си постъпка, наклеветени отъ свещеника, тя и приятелитѣ ѝ били бити и осждени да работятъ по пжтищата. Слѣдъ освобождението, тѣ били изложени на такъво свирѣпо гонение, щото били принудени да напуснатъ домоветѣ си. Сега като плодъ отъ усърдната работа на тѣзи изгнаници подѣ грижата на Методистския пастиръ въ четиринадесетъ села се развива успешна евангелска работа.

Какъ се отразява на Християнската работа въ Китай. Достатъчно е библейскитѣ книгопродавци да се покажатъ въ околността на Кантонъ и да кажатъ на китайцитѣ че носятъ „Исусовитѣ книги“ за проданъ, и книгитѣ имъ въ нѣколко минути ще бждатъ изпродадени безъ да удовлетворятъ останалото грамадно число които очакватъ да си ги набавятъ. Голѣми усилия се полагатъ

за да се приготи едно ново издание на Свещ. Писание прѣзъ 1913, зашто Новата Китайска Република се основа отъ рождението на Христа. Заслужава да се забѣлжи колко много китайскитѣ вѣстници сж промѣнили тона си спрѣмо Християнството. Прѣзъ врѣме на кризата мнозина китайци язичници сж довърявали на мисионеритѣ не само скжпоцѣнноститѣ си, но сж оставяли подѣ тѣхния покривъ и дѣцата си. А знае се че нѣкои отъ тѣзи бѣжанци които сега прибѣгватъ до християнитѣ, прѣзъ врѣме на Боксерското движение сж били страшни гонители. Сега тѣмъ се удава случай да вкусятъ отъ сладкитѣ плодове на християнската любовъ и прощение. Много китайски християни очакватъ една вълна отъ небивало до сега духовно съживление. Извѣстни пристигнали отъ Нанкинъ говорятъ, че слѣдъ падането на града въ ржцѣтѣ на републиканцитѣ, народътъ проявява извънреденъ интересъ въ Християнството. Евангелскитѣ събрания не само се пълнятъ но се послѣдватъ отъ бѣлѣжити и бързи послѣдствия.

Народъ роденъ въ единъ день. Промѣнитѣ въ Китай сж текли тѣй бърже и тѣй чувствително като да сж единъ сынъ. Безспорно годината 1912 ще завземе такъво мѣсто въ историята както 1517 год. когато изгрѣ реформацията и както годината 1789 когато се почна модерната революционна Ера въ Европа. Заслужава да споменемъ накратко нѣкои събития и отличителни черти въ Великата Революция на Жълтата Раса. Несъмнѣно американската култура е упражнила едно изполинско влияние за възраждането на милионитѣ въ Китай. Хилядитѣ китайски емигранти въ Америка прѣнесоха не само американскитѣ долари, но и американскитѣ идеи. Заедно съ това, духовно-просвѣтното дѣло на мисионеритѣ и на туземната китайска Христ. Църква проявено прѣзъ миналото чрѣзъ болницитѣ, сиропиталищата, училищата, книжницата, разнасянето и проповѣждането на словото Божие е допринесло велики заслуги, които говорятъ сами за себе си. Да, Християнитѣ заслужено сж спечелили почета и довѣрнето на китайцитѣ. Неотдавна командуваниятъ генералъ въ Нанкинъ поиска да му изпратятъ нѣколко еванг. проповѣдници за да проповѣдватъ Христа на войницитѣ. Слѣдъ проповѣдитѣ, на войницитѣ били раздадени 9000 части отъ Св. Писание, 10,000 брошури и 320 Библии и евангелия. Дѣйствително, Царството Божие наближава да дойде съ небивала сила между много-милионното население на Китай.

Уганда слѣдъ двадесетъ години. Слѣдъ двадесетъ годишна непрѣкъсната и твърдъ плодovitа работа въ Срѣднеафриканската областъ Уганда, Епископъ Тъкаръ поради растроено здраве се е оттеглилъ. Трудовѣтѣ на тѣзи двѣдесетилѣтия сж увѣнчани съ славата на Петдесетница. Никждѣ другадѣ не се е проповѣдвало съ такъвъ успѣхъ евангелието както въ Уганда. Въ толкозъ кжсо врѣме обращеницитѣ се възкачили отъ 1000 на 74,000, съ 2338 проповѣдници. Робството въ тази страна е напълно унищожено

Вжтрѣшни новини.

Надзирателѣтъ на мисията, Прѣп. Д-ръ Е. Е. Каунтъ придруженъ отъ окръжния надзирателъ прѣп. Ив. Тодоровъ по случай IV-та тримѣсечна конференция е посѣтилъ нѣколко градове и села въ Сѣверна България. По този случай тѣ сж държали нѣколко настрѣчителни събрания при внушително число слушатели.

Внезапно починалъ. Миналата сѣбота вечерѣта полковникѣтъ отъ запаса г. Петръ А. Зогравски се помина скоро постижно отъ разрывъ въ сърдцето. Покойникѣтъ бѣше скроменъ и дълбоко благочестивъ християнинъ. Слѣдъ уволнението си въ запаса, той не се прѣдаде, както мнозина, на лѣнивъ и бездѣйственъ животъ, но се залови съ прѣвода и отпечатване то на нѣкои отъ най-хубавитѣ духовни съчинения на свещ. Григори Петровъ. Съ тѣзи книжки се принесе грамадна полза на четешата публика. „Блажени мрътвитѣ които умиратъ отъ нинѣ въ Господа. Ей казва Духѣтъ за да си починатъ отъ трудоветѣ си, и дѣлата имъ ходятъ подирѣ тѣхъ“. Нашитѣ най-сърдечни съболѣзнувания съ дълбоко опечалената съпруга.

Шарлъ Гросъ въ София. Главниятъ секретаръ на Млад. Христ. Дружества г. Шарлъ Гросъ, адвокатъ въ Парижъ посѣти София прѣди нѣколко дена и държа двѣ конференции една въ Славянска Бѣседа върху „Социализма и Християнството“, а другата въ най-големата университетска аудитория върху „Свѣрхъ Човѣшкитѣ сили“. И двѣтѣ конференции бѣха внимателно изслушани и добръ оцѣнени отъ грамадното слушателство студенти и граждани. Г-нъ Гросъ говори и въ нѣкои отъ столичнитѣ гимназии. За три четири дена той се върна обратно въ Бѣлградъ дѣто е държалъ нѣколко конференции въ университета, духовната семинария и гимназиитѣ. Той е ималъ лична срѣща и разговоръ съ трима отъ висшето сръбско духовенство, които не само изказали благодарностъ за стореното отъ г. Гросъ, но му дали и благословението си. Увѣряватъ че и нѣкои отъ Бѣлградскитѣ професори били прѣмо заинтересовани въ новото религиозно движение между студентитѣ. Това добръ, но тягостно е впечатлението отъ пословичния индиферентизмъ на нашитѣ професори. На връщане отъ Бѣлградъ, за да продължи маршрута си до Цариградъ, г. Гросъ даде конференция миналия понеделникъ прѣдъ членоветѣ на Софийското Мл. Христ. Дружество. Тѣй очаква да държи нѣколко конференции въ Цариградъ.

Вториятъ Съборъ на Млад. Христ. организации. Програмата на втория съборъ, който ще се държи прѣзъ първитѣ числа на м. Августъ въ София, е окончателно установена и дневниятъ редъ опрѣдѣленъ. Освѣнъ религиознитѣ служби прѣзъ тритѣ конгресни дни ще се държатъ четири реферати на теми: „Образцова Младеч. Христ. организация“, „Опасноститѣ на които е изложена „Свѣрѣмненната младежъ“, „Християнството и Социализмѣтъ“ и „Личенъ Духовенъ Животъ“. Зиматъ се наврѣмненни мѣрки и полагатъ се усилия за да излѣзе конгресѣтъ въ всѣко отношение сполучливъ и да

ладе силенъ тласкъ на Млад. Христ. организации за въ бждеще.

ОБЯВИ

Elizabeth Harrison

ИЗУЧАВАНЕ ДѢТСКАТА ПРИРОДА

отъ

ГЛЕДИЩЕТО НА ДѢТСКАТА ГРАДИНА

Прѣводъ отъ английски

Удобрено отъ Министерството на Народното Просвѣщение.

ЦѢНА 2 ЛВ.

Поръчки се пращатъ до Г-нъ Ю. В. Караивановъ, ул. Царь Круль № 11, гр. София.

ПРѢПИСЪ.

МИНИСТЕРСТВО
на
НАРОДНО ПРОСВѢЩЕНИЕ
отдѣление за културнитѣ
институти
№ 28046
23 ноември 1911 год.
гр. София.

ОКРЪЖНО.

До г. г. директоритѣ на гимназиитѣ, прогимназиитѣ и педагогическитѣ училища и до г. г. окръжнитѣ училищни инспектори.

Прѣпоръчва се за учителскитѣ библиотеки книгата „Изучаване дѣтската природа отъ гледището на дѣтската градина“ отъ Elizabeth Harrison, прѣводъ отъ английски. Самоковъ 1911 г. Цѣна неуказана.

Министъръ: С. Бобчевъ.
Началникъ на отдѣлението: Н. С. Бижевъ.

Излѣзе отъ печатъ новата книга:

БИБЛЕЙСКИ ПОКАЗАЛЕЦЪ

Книгата е отъ 27 коли малъкъ форматъ,
ситни букви, збитъ печатъ.

Подвързана — Цѣна 1:80
Съ пощата — » 2:—
За странство — » 2:10

Пловдивъ, ул. „Фотиновъ“ № 15. — А. КАЗАНДЖИЕВЪ.

Печатница „ВИТОША“ на Георги Богдановъ и С-ие — София.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.
1. Поетъ прѣдтеча, стихотв. Ст. Ватрански.	81
2. Отношенията на Християнства къмъ театъра Ив. Ганчевъ	82
3. Библията въ модерната литература. Д-ръ Пелубетъ	83
4. Възможни ли сж чудесата?	84
5. Какво значи за насъ участие въ Христовитѣ страдания?	85
6. Най-именитиятъ членъ въ Метод. Генер. Конференция.	87

	Стр.
7. Мет. Ген. Конференция, Д-ръ Е. Е. Каунтъ	88
8. Домовладиката	89
9. Проповѣдинчески отдѣлъ	93
10. Недѣлното училище	93
11. Изъ далечнитѣ страни	94
12. Вжтрѣшни новини	96
13. Обяви.	96